

JAZZFLITS NUMMER 432

20 JANUARI 2025

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Bo v.d. Graaf, JazzXpress, Jerboah, Mehdau/Turner/Bernstein, New York Second, Steve Nelson, Marco Ullstein, Friso van Wijck, Michael Wollny e.a.

16 JAZZ OP HET PODIUM

Van Ruller & Hogenhuis.

EN VERDER (ONDER MEER):

20 Giant Steps (Ruud Bergamin)

22 Irene Kral (Erik Carrette)

21 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2024

JF 433 KOMT 3 FEBRUARI UIT

BERICHTEN

'Jazzkoning van Almelo' overleden

Pianist Johan Bijkerk, dagblad AD noemt hem in een IM 'de jazzkoning van Almelo', is 22 december 2024 op 82-jarige leeftijd overleden. Bijkerk organiseerde in Almelo ruim 25 jaar de maandelijks concertreeks 'Jazz in de Bieb'. Daarin speelden regelmatig prominente musici en trad hij ook zelf op. Bijkerk schreef en arrangeerde geregeld muziek voor de concerten. Een deel daarvan verscheen op een handvol platen op zijn Home Made Cake-label, waaronder in 1996 zijn 'Twente Suite' met als speciale gast pianist Hod O'Brien. Zijn laatste album, 'Johan Bijkerk's Band - Jazz At The Bieb Almelo', verscheen in 2018. Bijkerk liet in de jaren zeventig van de vorige eeuw voor het eerst van zich horen als medeoprichter van Jazzclub Almelo. Ook was hij van 1967 tot 1981 pianist bij de oude-stijlformatie The Hot Dogs. Johan Bijkerk had verder een tijd lang een maandelijks jazzprogramma op de lokale radiozender AAFM. Daarin liet hij onder meer live-opnames van de 'Jazz in de Bieb'-concerten horen.

Bekijk een video over Jazz in de Bieb:

<https://tinyurl.com/5n8vyd4f>

JAZZ DE KLOK ROND



<https://www.worldofjazz.nl/>



ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEBBER



De winnaars van de Jazz Competition: Sanne Sanne. (Persfoto)

SANNE SANNE WINT DUTCH JAZZ COMPETITION

Sanne Sanne, de groep van zangeres, componiste en vibrafoniste Sanne Huijbregts, heeft 21 december 2024 in het Bimhuis (Amsterdam) de Dutch Jazz Competition 2024 gewonnen. Het winnende trio ontving 5.000 euro, mag voor hetzelfde bedrag een opnamestudio huren en krijgt uitnodigingen voor optredens in binnen- en buitenland. De formatie Kay Slice sleepte de Publieksprijs in de wacht.

Sanne Sanne had de vakjury 'diep geraakt', aldus voorzitter Mijke Loeven. Het trio stak er in haar ogen bovenuit vanwege 'de bijzondere bezetting en het eigen geluid van de prachtige composities met daarin ruimte voor improvisaties en complexe ritmes'. De andere twee finalisten, het Ante Medić Octet en het Agus Fulka Septet, vielen buiten de prijzen. Voor de prijs voor de beste compositie moest de jury een keuze maken uit 270 ingezonden werken. Als winnaar kwam uiteindelijk gitarist, bandleider en componist Piero Conte uit de bus met 'Enraged splitting machines'. Zijn groep Antares Flare strandde op 14 december in de halve finale. Met de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition willen de organisatoren talentvolle Nederlandse of in Nederland woonachtige muzikanten de mogelijkheid bieden om zich te presenteren.



April May Webb. (Persfoto)

April May Webb wint Sarah Vaughan Vocal Jazz Competition

De Amerikaanse zangeres April May Webb (33) heeft 25 november 2024 de prestigieuze Sarah Vaughan Vocal Jazz Competition gewonnen; een jaarlijks onderdeel van het James Moody Jazz Festival in Newark. In totaal hadden 220 vocalisten zich voor het concours ingeschreven (vocalisten uit de hele wereld, zonder contract bij een groot label en ouder dan achttien jaar). De beste vijf stonden in de finale; vier Amerikaanse zangeressen en een Franse zangeres. Onder anderen Terri Lyne Carrington, Bill Charlap, Madeleine Peyroux en Christian McBride waren dit jaar lid van de jury. Winnaar Webb kreeg een geldprijs van 5.000 dollar. Nummer twee, Syndee Winters, ontving 1.500 dollar en Georgie Heers, die eindigde op de derde plek, 500 dollar. Eerdere winnaars van de Sarah Vaughan Vocal Jazz Competition waren onder anderen Cyrille Aimée, Jazzmeia Horn, Samara Joy, Gabrielle Cavassa en Tyreek McDole.

Lieven Cambré nieuwe vaste dirigent van Frits Bayens Bigband

Saxofonist Lieven Cambré is de nieuwe vaste dirigent van de Frits Bayens Bigband (FBBB). Hij heeft op 1 januari de plek ingenomen van Jasper Staps, die in 2020 oprichter Frits Bayens opvolgde. Cambré had de band al tijdelijk onder zijn hoede vanaf september 2024 in de rol van gastdirigent. Deze samenwerking werd als dusdanig prettig ervaren, dat beide partijen op vaste basis wilden doorgaan. De FBBB bestaat sinds 1975 en repeteert wekelijks in Oosterhout.

NA VIJF JAAR WEER GOOIS JAZZ FESTIVAL

Na vijf jaar afwezigheid keert het Goois Jazz Festival de volgende maand terug. Op de oude locatie: Theater Spant! in Bussum. De 37ste editie is op zaterdag 8 februari 2025. Onder anderen Peter Beets & The New Jazz Orchestra, Karin Bloemen & The Old School Band, The Skyblasters en de Stevie Wonder Tribute Band treden op.

Het festival werd in 2019 voor het laatst gehouden. De organisator, de Kiwanis Club Naarden, zette er toen een punt achter omdat het financiële risico te groot werd. En dat terwijl het festival werd georganiseerd om met het batig saldo een goed doel te ondersteunen. Met steun van de gemeente Gooise Meren, muziekrechtenorganisatie Sena en diverse sponsors is het nu weer mogelijk om het jazzfestival toch te organiseren. Mocht er geld overblijven na het opmaken van de rekening, dan wordt dat verdeeld over de Scouting Arrow Bussum en andere regionale goede doelen voor kinderen.



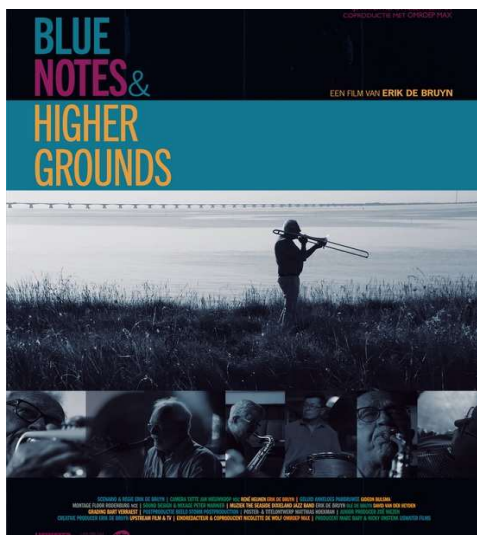
Marius van den Brink. (Persfoto)

MARIUS VAN DEN BRINK MEEST GEDRAAIDE NEDERLANDER OP AMERIKAANSE JAZZRADIO

Pianist Marius van den Brink was in 2024 de meest gedraaide Nederlandse jazzmusicus op de Noord-Amerikaanse jazzradio. Dat blijkt uit een overzicht dat Jazzweek.com aan het eind van het jaar maakte. Daarin staat de Nederlandse New Yorker met zijn album 'New York Knock' op plek 86. Zijn plaat werd vorig jaar 2060 keer gedraaid. Het overzicht wordt aangevoerd door Etienne Charles Creole Orchestra met Rene Marie. Hun gelijknamige album werd 4758 gedraaid. Zo'n tweehonderd keer meer dan de nummer twee: 'A New Beat' van Ulysses Owens Jr. & Generation Y. De top drie wordt gecompleteerd door trombonist Conrad Herwig met zijn album 'The Latin Side Of McCoy Tyner'. Dat was vorig jaar in de VS en Canada 4390 keer op een jazzradiostation te beluisteren. Overigens was Van den Brink in december 2024 nog in Nederland. Hij speelde op 2 december in Groningen met bassist Joris Teepe en drummer Eric Ineke.

Nieuwe website Jazzfreak.nl biedt overzicht jazzconcerten

Sinds kort is een nieuwe website met een jazzconcertagenda operationeel: <https://jazzfreak.nl>. Op de site staan concerten van 'alle belangrijke Nederlandse jazzpodia'. Maar ieder jazzconcert komt in principe voor vermelding in aanmerking. Via de button 'Mis je iets?' kan eenieder zijn of haar concert aanmelden. Wie dat wil kan zich abonneren op een nieuwsbrief. Dan wordt de concertinformatie regelmatig toegezonden. Ongeveer een jaar geleden werd eveneens een website met een jazzagenda gelanceerd: <https://www.dejazzagenda.nl>. Deze site wordt automatisch actueel gehouden. Elke nacht gaat een robot bij meer dan tweehonderd podia op zoek naar nieuwe concerten. Mocht de robot een concert over het hoofd zien, dan kan een organisator ook bij deze website het optreden zelf aanmelden.



Documentaire over Seaside Dixieland Jazz Band in première gegaan

Op 15 december is in filmtheater Zierikzee (FiZi) een documentaire in première gegaan over de Zeeuwse Seaside Dixieland Jazz Band. In 'Blue Notes & Higher Grounds' portretteert filmmaker Erik de Bruyn de zeven bandleden, onder wie zijn vader Anthon de Bruyn. Ondanks hun gevorderde leeftijd en lichamelijke klachten, staan ze positief in het leven. Het orkest houdt ze op de been. Naast De Bruyn bestaat de Jazz Band uit Bart Wind, Maarten Bruijnes, Ad Smaal, Dies de Jonge, Reinier de Valk en Jan de Waal. De film duurt een uur en is in een aantal Zeeuwse bioscopen vertoond. Ook was deze te zien in Amsterdam. Omroep Max zal de documentaire op televisie uitzenden (wanneer is nog niet bekend).



Reinier Baas. (Foto: Joke Schot)

REINIER BAAS NIEUWE ARTISTIEK LEIDER NATIONAAL JEUGD JAZZ ORKEST

Gitarist Reinier Baas is de nieuwe artistiek leider, coach en solist van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NJJO). Hij is aangesteld voor twee jaar. Onder zijn leiding worden twintig jonge musici van maximaal 26 jaar oud voor de negende editie van het NJJO geselecteerd. Baas volgt Maite Hontelé op. Zij leidde het orkest in 2023 en 2024.

Reinier Baas (1985) is behalve gitarist ook componist, producent en bandleider. Onder meer de ervaring die hij in die laatste hoedanigheid opdeed, gaat hij inbrengen als leider van het NJJO. De nieuwe NJJO-editie gaat na een inwerkperiode optreden en deelnemen aan diverse nationale en internationale projecten. Nestor van het NJJO is Peter Guidi. Hij leidde de eerste versie van het jeugdorkest. Na hem kwamen onder anderen Benjamin Herman, Eric Vloeimans, Anton Goudsmit en Maarten Hoogenhuis als artistiek leider.



John Clayton. (Persfoto)

Muziekbibliotheek John Clayton ten prooi aan de vlammen

De muziekbibliotheek van John Clayton, maar ook bijvoorbeeld een bas van Ray Brown, zijn ten prooi gevallen aan de vlammen toen het Californische huis van de bassist-orkestleider door brand verwoest werd. Dat gebeurde op 8 januari toen Clayton zelf in New York was om in Lincoln Center uit handen van zijn zoon-pianist Gerald de Bruce Lundvall Visionary Award 2025 (een jaarlijkse onderscheiding voor iemand die de jazz een grote dienst heeft bewezen) te ontvangen. Bij de brand gingen onder meer een vleugel, een Grammy Award, diverse instrumenten, stapels handgeschreven arrangementen en composities, alsmede muzikale notities verloren. De verwoeste bas van Ray Brown was een geschenk van hemzelf. Brown bespeelde het instrument op tal van opnames met pianist Oscar Peterson.

DE ZEEUWSE Drie Zeeuwse podia hebben besloten samen een jazzkalender te maken. Zeeland is een kleine provincie met een beperkt aantal jazzliefhebbers. Wij willen de programmering beter op elkaar afstemmen en de jazzliefhebbers beter informeren.
Muziekpodium Zeeland, Porgy en Bess en Fizi Zierikzee

DE ZEEUWSE JAZZKALENDER

10 JANUARI 20.30 UUR DELMONTIS DE SPOT MIDDELBURG	15 + 16 MAART VOORJAARS MINI JAZZFESTIVAL: 15 MAART 20.00 UUR BERT JORIS + IVAN PADUART TRIO PORGY EN BESS TERNEUZEN
19 JANUARI 15.00 UUR SPOTLIGHT ON: ART BLAKEY FIZI ZIERIKZEE	15 + 16 MAART VOORJAARS MINI JAZZFESTIVAL: 16 MAART 15.00 UUR PETER BERNSTEIN + JESSE VAN RULLER PORGY EN BESS TERNEUZEN
24 JANUARI 15.00 UUR FRISO VAN WIJCK'S CANDY CONTAINER PORGY EN BESS TERNEUZEN	23 MAART 15.00 UUR SPOTLIGHT ON: JIMMY SMITH FIZI ZIERIKZEE
7 FEBRUARI 19.30 UUR GULLI GUDMUNDSSON TRIO PODIUM 'T BEEST GOES	4 APRIL 20.30 UUR ANGELO VERPLOEGEN QUINTET DE SPOT MIDDELBURG
14 FEBRUARI 16.00 UUR SPOTLIGHT ON: OSCAR PETERSON FIZI ZIERIKZEE	4 APRIL 15.00 UUR CORDOVERO ACOUSTIC TRIO EEN BUNDER KUNST'S-HEER ARENDSKERKE
16 FEBRUARI 15.00 UUR PHILIPPE LEMM TRIO PORGY EN BESS TERNEUZEN	21 APRIL 20.00 UUR TEUS NOBEL + JEF NEVE PORGY EN BESS TERNEUZEN
3 MAART 16.00 UUR PETER BEETS QUARTET + SVEN HAMMOND PODIUM 'T BEEST GOES	21 MEI 20.00 UUR SULLIVAN FORTNER SOLO PORGY EN BESS TERNEUZEN
	13 + 14 + 15 JUNI TERNEUZEN 20.21 + 22 JUNI MIDDELBURG ZEELAND JAZZ FESTIVAL

UITVERKOCHT RONNIE SCOTT'S VOOR HERMINE DEURLOO EN STOCHELO ROSENBERG



Hermine Deurloo op 7 januari voor Ronnie Scott's Jazz Club.
(Foto: Geertjan Wielinga)

Nieuw: de Zeeuwse Jazzkalender

Op initiatief van de Porgy en Bess (Terneuzen), Fizi (Zierikzee) en Muziekpodium Zeeland, heeft een aantal Zeeuwse jazzpodia besloten om de programmering op elkaar af te stemmen en een gezamenlijke Zeeuwse Jazzkalender te publiceren. "Zeeland is een kleine provincie met een beperkt aantal jazzliefhebbers", aldus de initiatiefnemers. Om die zo goed mogelijk te bedienen moet je elkaar niet in de wielen rijden, vinden ze. De eerste kalender is in januari verschenen. Naast het aanbod van de initiatiefnemers staan ook concerten van Podium 't Beest (Goes) en Een Bunder Kunst ('s Heer-Arendskerke) op de lijst.

Bekijk de kalender hier:

<https://tinyurl.com/2vryrdb5>

Festival Zeeland Jazz heeft nieuwe voorzitter

Martijn Kapel (40) is de nieuwe voorzitter van de stichting Zeeland Jazz. De positie van vicevoorzitter wordt ingenomen door Pim Broekhuysen, die al tien jaar bestuurslid is. Hij is blij met de komst van jongeling Kapel, zo zegt hij 14 januari in de Provinciale Zeeuwse Courant: "Het bestuur was aan het verouderen en we zochten naar een goed moment om ruimte te maken voor nieuwe generaties die ons festival weer verder kunnen brengen. Dat doen we nu." De stichting zoekt nu nog een secretaris en algemeen bestuurslid. De volgende editie van het Festival Zeeland Jazz is van 13 tot en met 15 juni in Terneuzen en 20 tot en met 22 juni in Middelburg.

"A highly energetic and swinging mix of jazz with Deurloo bringing a creative and melodic style on the chromatic harmonica, characterised as being rich, lyrical and varied, combined with effortless fluency." Dat werd de Londenaren op de website van Ronnie Scott's Jazz Club in het vooruitzicht gesteld voor het concert dat Hermine Deurloo daar op 7 januari samen met gitarist Stochelo Rosenberg en pianist Jermaine Landsberger zou geven. Het resultaat: een uitverkocht huis en een zeer enthousiast publiek. "Het dak ging eraf!", mailt Hermine Deurloo ons: "Het was geweldig en ik denk dat we nog veel gaan spelen met deze groep." Die bestaat naast de bovengenoemde musici uit Sebastiaan de Krom (drums) en Matheus Nicolaiewski (bas). Hermine Deurloo: "Het repertoire is een mix van eigen stukken van Stochelo en Jermaine, aangevuld met mooie standards."

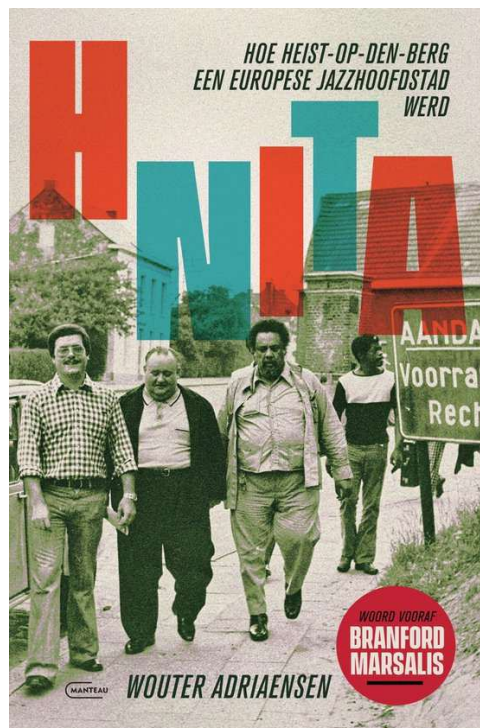


Hermine Deurloo en Stochelo Rosenberg in Ronnie Scott's.
(Foto: Geertjan Wielinga)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER

JUUL



**Wouter Adriaensen,
met een voorwoord
door Branford Marsalis**
**Hnita : hoe Heist-op-den-Berg
een Europese jazzhoofdstad werd**

Antwerpen :

Manteau/Standaard Uitgeverij, 2024

411 pag. : ill.

ISBN 978-90-223-3910-7 pbk

Prijs 25 euro

**Meer 'jazz op papier' is te vinden
op pagina 18 van deze Jazzflits.**

Het blijft een rare naam: Hnita. Maar dat heeft de jazzclub van die naam niet weerhouden van zijn populariteit. Integendeel: de club heeft al zo'n zeventig jaar bestaan. Dat is in de eerste plaats het werk geweest van Juul Anthonissen. Al in 1955 begon hij voorzichtig met het organiseren van concerten, dan nog met lokale musici, onder wie tenorist Jack Sels. Maar in tegenstelling tot de documentaire 'Juul's Ears' uit 2017 wil het boek geen biografie zijn. Er is bijvoorbeeld geen aandacht voor de jaren rond 1960, toen de militaire dienst hem riep, Juul zich richtte op zijn privéleven en hem de financiële middelen ontbraken. Het boek eindigt dan ook niet als hij in oktober 2008 komt te overlijden en de concerten door zijn kinderen worden voortgezet. De auteur concentreerde zich op de jazzclub en dat aan de hand van de verhalen van hen die op de eerste rij zaten: vrijwilligers, impresario's, journalisten en hun recensies – soms van Juul zelf! – en uiteraard de muzikanten en de dorpsgemeenschap als geheel.

De concerten werden ruwweg gehouden in drie lokaliteiten. De eerste was de Hnita-zolder boven een woning. Toen in 1968 de bewoner klaagde over geluidsoverlast verhuisde de club naar de eerste verdieping van het Torengedouw – beneden was een politiebureau – tot ze in 1983 hun intrek namen in de Hnita-hoeve, hun permanente podium. Het was een vervallen stal, waar het donker was, koud en klam. Eindelijk, na een vier jaar durende renovatie door vrijwilligers, keerde de club daar terug in 2022. Voor degenen die onbekend zijn met de situatie ter plaatse is de exacte gang van zaken wat moeilijk te volgen, omdat door omstandigheden wordt teruggesproken naar een oude locatie en ook de schrijver het doen en laten van een muzikant soms doortrekt naar een meer recente periode.

En de naam? Hnita, waaronder zich ook een kunstkring schaart, zou de Oud-Germaanse term zijn voor het riviertje dat door de streek stroomt, de Nete, anno 726.

Wie ook maar een korte blik werpt op de indrukwekkende lijst van grote namen die Juul naar het 'boerengat' wist te krijgen vraagt zich af hoe hij dat klaarspeelde. Juul zelf: "Zo weet ik wanneer een vedette een concert geeft in Kopenhagen en twee dagen later in Parijs. De dag daartussen engageer ik de vedette. Verder is Hnita de enige club die op 48 uur tijd zowat duizend invitatie's weg krijgt. Ten derde weten de muzikanten dat wij idealisten zijn en er niets aan verdienen. Daarom willen ze wel iets aan de prijs doen."

Deze en andere zaken worden aangesneden in de loop van ellenlange opsommingen van de uitvoerenden. Het zou de leesbaarheid ten goede zijn gekomen deze onderwerpen als afzonderlijke thema's te behandelen. De gekozen opzet uit zich ook in de inhoudsopgave, waar de titels van de hoofdstukken stuk voor stuk bestaan uit samenvattingen en waarin de voornaamste artiesten centraal staan. Te vaak heeft de lezer door deze opeenstapeling van namen de neiging af te haken. Te meer daar op het eind een derde (!) van het boek in beslag wordt genomen door een handzaam schema met alle gegevens over de datum, lokaliteit, de naam van het ensemble plus de bezetting. Overigens heeft het de auteur niet ontbroken aan ijver en inzet, getuige de vele, tussentijdse opmerkingen, aangegeven met 'n.v.d.a.' en de namen die zonder uitzondering foutloos gespeld zijn.

Aan het eind van het boek is het woord aan dochter Marijke: "Ik wou dat hij terug kon komen om te zien wat zijn club geworden is [...] Papa zou dat hallucinant gevonden hebben." Het zou een mooi einde zijn geweest. Het werkt dan ook als een anticlimax als er dan nog een hoofdstuk volgt over een gemiste kans ...

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

AKI
Het Tij
W.E.R.F.



'Het Tij' is het derde album van de Belgische groep Aki, het geesteskind van de jonge drumster Anke Verslype, die ook voor alle composities tekende. De basisgroep bestaat naast haar uit gitarist Willem Heylen, harpiste Marjolein Vernimmen en bassist Ruben de Maesschalk. Voor deze op vinyl uitgebrachte plaat strikte ze de blazers Niels van Heertum (euphonium) en Joachim Badenhorst (klarinet) om haar stukken van nog meer klankkleur te kunnen voorzien. Dat is een gouden greep, want de twee behoren niet voor niets tot de meest gevraagde muzikanten op hun instrument in België. Al vanaf de eerste noten van de opener, 'Samen II', horen we hoe goed ze samen klinken in de zoete melodie. Naarmate het stuk vordert, neemt de intensiteit toe, maar het gevoel dat overheerst is die van bezonkenheid. En ook de andere tracks op 'Het Tij' hebben een melancholieke inslag, zelfs wanneer 'Vergeten' met een melodieuze drumsolo opent. Pas in het slotstuk, 'Daar woonden wij', wordt de muziek wat drukker, en mag Heylen uitpakken met een rockachtige gitaarsolo. Het tekent de compositorische kwaliteiten van Verslype dat ze haar muzikanten perfect inzet en de sfeer over het hele album consequent volhoudt. Dat zou bij heel wat mindere componisten tot eenvormigheid kunnen leiden, maar de sterke melodieën en soms ontroerende solo's (vooral van Badenhorst en Van Heertum) zorgen voor voldoende afwisseling.

Herman te Loo

Bezetting:

Niels van Heertum (euphonium), Joachim Badenhorst (klarinet), Willem Heylen (gitaar), Marjolein Vernimmen (harp), Ruben de Maesschalk (bas), Anke Verslype (drums, composities).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://akiband.bandcamp.com/album/het-tij-2>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

JAKOB DINESEN
Slow Flow
April Records



Op kousenvoeten sluipt de Deense tenorsaxofonist Jakob Dinesen het openingsnummer van zijn cd 'Slow Flow' in. Een golvend synthesizerpatroon met een zacht wervelende djembé zijn het bedje waarop hij de melodiële inzet. Jakob Dinesen heeft een zachte, lichte toon; een beetje tussen Stan Getz en Wayne Shorter in. Met meer dan 25 jaar ervaring is hij geen groentje in de Deense jazzscene. Hoewel, Denemarken is een klein territorium voor deze gewilde muzikant. Veel gastbijdragen sieren zijn discografie. Zoek zijn profiel maar eens op in Spotify. Jacob Dinesen, bijnaam Dino, combineert zijn melodisch spel met moderne improvisaties. Deze cd 'Slow Flow' is daar een klinkend voorbeeld van. De negen stukken hebben allemaal een sterke melodie; een beetje melancholisch en bespiegelend, maar zeker niet sentimenteel. Daar zorgt de uit Gambia afkomstige percussionist Salieu Dibba wel voor met zijn djembé. Een aantal nummers is opgedragen aan door hem bewonderde tenoristen, onder wie Yusef Lateef en Wayne Shorter. De sfeer op de cd ervaart de één wellicht als weldadige rust, een ander misschien als slaapverwekkend. Maar ook dat kan soms goed van pas komen. 'Slow Flow' is zeker geen hemelbestormend muzikaal monument, maar biedt wel een uur heerlijke muziek om te onthaasten. Het voorlaatste nummer 'Waynism' is van een grote, dromerige schoonheid. In het slotstuk 'Night hawk' laat Dinesen u zachtjes weer uit deze muzikale sluimer ontwaken.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Jakob Dinesen (tenorsax), Anders Filipen (keyboards), Anders Christensen (bas), Nils Bo Davidsen (cello), Salieu Dibba (percussion, djembe).

Beluister hier het titelnummer van de cd:

<https://tinyurl.com/3cr5n83n>

KURT ELLING
Wildflowers, vol. 1
 Edition Records



In coronatijd ging de Amerikaans jazzvocalist en tekstschrijver Kurt Elling (1967) met zijn cd 'Super Blue' op de funk- en hiphoptour. Op zijn laatste album 'Wildflowers, vol 1' is hij weer terug bij zijn 'core business': croonen. Jammer genoeg staan er maar zes stukken op de plaat, maar die zijn stuk voor stuk steengoed. Elling had er maar een dag in de studio voor nodig om de tracks op te nemen met alleen pianist Sullivan Fortner als begeleider.

Elling is een van de beste jazzzangers van deze tijd. Hij heeft de perfecte stem – een warme bariton – en 'lazy timing' voor de tracks op het nieuwe album: 'Paper doll', 'A memory of enchantment' (met eigen tekst van Elling op muziek gecomponeerd door de Nederlandse pianist Michiel Borstlap), 'Things ain't what they used to be', 'Ana Maria' en 'After the storm'. De song 'A wish (Valentine)' zingt Kurt samen met zangeres Cécile McLorin Salvant. De zang van Salvant voegt een vrolijk makende noot toe. Haar soepele partijen smelten naadloos samen met die van Elling.

Alle stukken klinken heerlijk ontspannen maar ook spannend. Elling vertelt in elk nummer met perfecte dictie een mooi verhaal. Fortner volgt Kurt op de voet met zijn afgewogen pianospel. Hij biedt Elling alle ruimte om te schitteren, maar krijgt zelf ook de gelegenheid te laten horen wat hij in huis heeft.

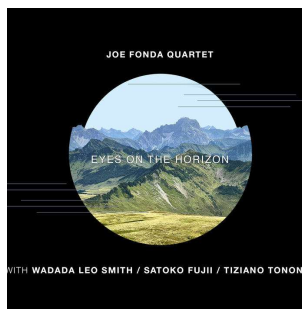
Hans Invernizzi

Bezetting:

Kurt Elling (zang),
 Sullivan Fortner (piano)
 + Cécile McLorin Salvant (zang).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/ycycr849>

JOE FONDA QUARTET
Eyes On The Horizon
 Long Song Records



Platen met hommages aan helden en grote voorbeelden zijn een bekend fenomeen, maar het zal niet vaak voorkomen dat de geëerde muzikant zelf deel uitmaakt van het ensemble dat het eerbetoon brengt. Bassist Joe Fonda heeft een imposant cv als instrumentalist dat onder meer Anthony Braxton, Archie Shepp en Roy Campbell vermeldt. Een van de leermeesters die hem in de vroege jaren tachtig inwijdden in de 'creative music', was trompettist/componist Wadada Leo Smith. Hij is dan ook onderwerp én medemuzikant op dit album, 'Eyes on the Horizon'. Fonda, die alle materiaal zelf componeerde, heeft geen poging gedaan om composities van zijn mentor te imiteren, maar nam wel een aantal essentiële elementen ervan mee. Het belangrijkste is dat de gecomponeerde delen en de plekken waar geïmproviseerd kan worden geïntegreerd zijn. Dus geen theemaatje-soloetje hier. Dat maakt de muziek meteen al een stuk interessanter, en met maestro's als de Japanse pianiste Satoko Fujii (die veel duetteerde met Smith) en de Italiaanse drummer Tiziano Tononi (die veel met Fonda speelt) zit dat wel snor. De bassist prijst Smith vooral om de helderheid van zijn muzikale wereld, en het lukt hem uitstekend om die met dit kwartet te bereiken. Een van de stukken heet daarom ook 'Bright light, opus #5', dat zich sterk op timbre richt en waarin Fonda ook de fluit ter hand neemt. Het album biedt naast sterke ensemble-passages ook sublieme duetten, zoals van Fujii en Fonda in de opening van 'We need members, opus #4' en van de bassist en Smith ('Like no other', opgedragen aan vibrafonist Bobby Naughton, een geliefde muzikale partner van beiden).

Herman te Loo

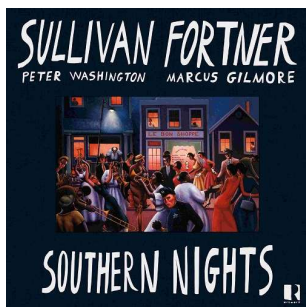
Bezetting:

Wadada Leo Smith (trompet), Satoko Fujii (piano),
 Joe Fonda (bas, fluit, composities),
 Tiziano Tononi (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/5n6zhuuc>

SULLIVAN FORTNER
Southern Nights

Artwork



'Southern Nights' is de titel van dit album, de openingstrack en vast ook de aanleiding om het schilderij voor de cover te kiezen: een straatscene met muzikanten en dansende mensen. Het zou een tafereel kunnen zijn uit New Orleans; de stad waar pianist Sullivan Fortner vandaan komt, alsmede Allen Toussaint, de componist van dit stuk.

Daarmee wordt de luisteraar een beetje op het verkeerde been gezet. Want er valt na dat hupse titelstuk niet zoveel te dansen. Dat heeft te maken met de inbreng van de slagwerker: Marcus Gilmore, die veel tegendraadse erupties aan zijn trommels ontlokt. Een gerieflijke 'groove' is niet waar hij naar streeft.

Dit getuigt natuurlijk niet van onkunde. Gilmore is een kleinzoon van Roy Haynes (1925 - 2024) en beschikt over vlekkeloze 'credentials'. Fortner is van huis uit ook al een onverwoestbare swinger en zij moeten dus hebben besloten: we doen het eens anders. Het resultaat is een pianotrio waarin op gezette tijden de slagwerker voor een extra laag zorgt.

Intussen plukt bassist Peter Washington onverstoord door, als een metronoom. Hij speelde in de band van de zwaar hardhorende Art Blakey en is door niets uit het veld te slaan. Luister goed naar hem als je het tempo dreigt kwijt te raken.

Toegankelijker zijn de fantasievolle intro's, waarin zowel free-invloeden als Count Basie-akoordjes langskomen. Alsmede enkele standards waaronder 'Daahoud' en de stemmige ballad 'Again, never', met fraaie bas-solo. Daarnaast zijn er stukken als 'I love you'; dat kennen we natuurlijk, maar de uitvoering is vervreemdend door de inbreng van de slagwerker.

Dit trio is op reis gegaan, en dit album mag worden beschouwd als een momentopname. Een dag uit de roadmovie van avontuurlijke muzikanten. We gaan zien hoe de reis wordt vervolgd.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Sullivan Fortner (piano),
 Peter Washington (bas),
 Marcus Gilmore (drums).

Beluister hier een stuk van de cd:

<https://tinyurl.com/8k83m8rt>

BO VAN DE GRAAF/KEES MOLHOEK
Hit & Run

IC Disc



Naast zijn activiteiten met I Compani (dat dit jaar na veertig jaar helaas wordt opgeheven) heeft saxofonist Bo van de Graaf nog wel meer ijzers in het vuur. Het duo dat hij er met de klassiek geschoolde pianist Kees Molhoek al een kleine twintig jaar op na houdt is er een van. Zes jaar geleden lieten beide heren al eens van zich horen met het album 'Music For Cat Movies', en nu is er een tweede cd: 'Hit & Run'. Net als op de eerdere plaat kiest het tweetal voor het 'Allegretto', het derde deel van de 'Derde Symfonie' van Johannes Brahms, ditmaal als opener. Het is een mooi bewijs voor de bruikbaarheid van klassieke muziek zonder te vervallen in Jacques Loussier-achtige kitsch. Van de Graaf en Molhoek vervolgen met een driedelige vrije improvisatie die wordt bepaald door de drie saxofoons (sopraan, tenor en sopranino) en hun karakters. Op sopraansax is Van de Graaf speels, de muziek rubato, uitlopend op een Breukeriaans uithalen. De sopranino klinkt wat schel en Molhoek kiest hierbij voor een schmierende pianopartij. En dan is er de rauwe, rondborstige tenor, zoals we die van de Nijmegenaar kennen. Het tweetal laat de muzikale samspraak wat langer uitkristalliseren dan op het eerste album, en dat komt de muziek ten goede. Als bonus horen we een duet van Van de Graaf met (alt)fluitist Peter Arts van der Zanden, een andere veteraan uit de Nijmeegse jazz- en improscene.

Herman te Loo

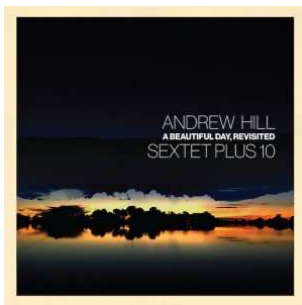
Bezetting:

Bo van de Graaf (sopraansax, tenorsax, sopraninosax),
 Kees Molhoek (piano)
 + Peter Arts van der Zanden (altfluit).

Voor meer informatie:

<http://www.toondist.nl/icdisc/2404.html>

ANDREW HILL SEXTET PLUS 10
A Beautiful Day, Revisited
 Palmetto Records

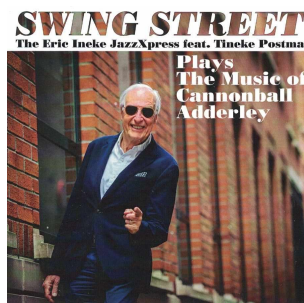


In de kolommen van dit blad heb ik de laatste tijd regelmatig gemeld dat het oeuvre van pianist/componist Andrew Hill (1931-2007) aan een herwaardering bezig is. Na zijn vruchtbare periode bij Blue Note (met onder meer het meesterwerk 'Point Of Departure') herrees hij een aantal malen als een feniks uit zijn as. In de jaren negentig leidde dat tot een aantal opmerkelijke albums met zijn sextet, zoals het geniale 'Dusk'. In januari 2002 stond hij een aantal dagen in de New Yorkse club Birdland, waarbij deze groep tot een bigband werd uitgebreid. Palmetto maakte er opnamen van, en bracht die uit onder de titel 'A Beautiful Day'. Een kwart eeuw later verschijnt nu een (geremasterde) dubbel-cd met een extra take van het titelnummer. Een vergelijking van de twee versies (die op verschillende avonden werden opgenomen) zegt veel over de werkwijze van Hill. Die liet namelijk heel veel ruimte voor improvisatie in zijn partituren, en legde ook niet van tevoren een volgorde van solo's vast. Zo horen we de eerder niet gepubliceerde versie openen met een trombonesolo van Charlie Gordon, die in de andere versie slechts in het arrangement te horen is. Om de vrijheid binnen de stukken niet te laten ontaarden in een pandemonium, wordt er veel gevraagd van de bandleiders, en die zijn dan ook zorgvuldig uitgekozen. De prikkelende stukken van Hill doen de rest, en daar waar er een uitgeschreven arrangement wordt gespeeld, is het smullen van de klankkleuren, zoals de fluiten en de basklarinet in 'Faded beauty' of het lage koper in 'New Pinocchio'. Solistisch is het album ook een feest, met (onderschatte) grootmeesters als rietblazer Marty Ehrlich en trompettist Ron Horton, en natuurlijk de onnavolgbare pianopartijen van de bandleider zelf. We mogen dus blij zijn dat Palmetto deze opnamen weer eens beschikbaar maakt (en aanvult). **Herman te Loo**

Bezetting: Ron Horton (trompet, Marty Ehrlich (altsax, klarinet, basklarinet, fluit), Greg Tardy (tenorsax, klarinet, basklarinet), Andrew Hill (piano, composities), Scott Colley (bas), Nasheet Waits (drums) + Dave Ballou, Laurie Frinck, Bruce Staelens (trompet), Charlie Gordon, Joe Fiedler, Mike Fahn (trombone), José D'Avila (tuba), John Savage (altsax, fluit), Aaron Stewart (tenorsax), J.D. Parron (baritonsax, basklarinet).

Beluister hier het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=4Ex5SnQltf4>

THE ERIC INEKE JAZZXPRESS
Swingstreet (The music of Cannonball Adderley)
 Timeless Records



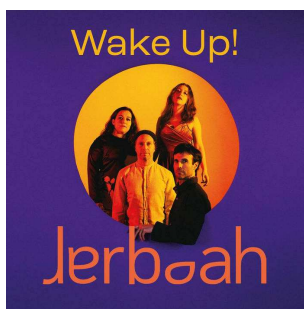
Drummer Eric Ineke is dé vertegenwoordiger van de Nederbop. Hij is bij uitstek een allround-drummer en thuis in vele markten. Met zijn eigen groep JazzXpress richt hij zich op de bebop in al zijn vormen, in het bijzonder op de muziek van de jaren zestig en zeventig die een warm plekje in Inekes hart heeft. Als leider maakte hij met JazzXpress al zes cd's voor Challenge Records, maar dit is zijn eerste JazzXpress-album voor Timeless Records. De cd is een eerbetoon aan altsaxofonist Cannonball Adderley, en bevat niet zozeer de muziek die Cannonball heeft geschreven – op de cd staat maar één door hem geschreven nummer – maar de muziek die hij met zijn groep in de periode 1960-1962 op zijn repertoire had staan. Altsaxofonist Tineke Postma, die op een eerdere cd met de muziek van Charlie Parker als gastsolist aan de groep was toegevoegd, is er nu weer bij om de plaats van Cannonball Adderley in te nemen. Geen moment doet Tineke denken aan Cannonball, en dat is maar goed ook. Dat zou niets worden en haar eigen manier van spelen geeft meer spanning en originaliteit aan de muziek. Dat geldt in feite ook voor de rest van de band. Het eerbetoon is de interpretatie van JazzXpress van de muziek van Cannonball Adderley, en vermijdt een slaafse nabootsing daarvan te zijn. Het resultaat mag er zijn. De pretenties zijn niet te hoog opgeschroefd, het doel is lekker swingende muziek maken met nummers die toevallig iets met Cannonball te maken hebben. Dat doel wordt met deze ervaren groep gemakkelijk bereikt. Liefhebbers van strakke swingende hardbop zullen niet worden teleurgesteld in de originele bewerkingen van Eric Ineke, of beter gezegd van Rob van Bavel, Marius Beets en Sjoerd Dijkhuizen, die de arrangementen schreven.

Tom Beetz

Bezetting: Tineke Postma (altsax), Sjoerd Dijkhuizen (tenorsax), Nico Schepers (trompet), Rob van Bavel (piano), Marius Beets (contrabas), Eric Ineke (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/52x6mkcs>

JERBOAH
Wake Up!
 TryTone



De Argentijnse Amsterdammers Guillermo Celano (gitaar) en Marcos Baggiani (drums) zijn te vinden in heel wat bands en projecten, zowel door henzelf geïnitieerd als door anderen aangevoerd. Daarbij bestrijken ze een heel spectrum aan stijlen, van vrije improvisatie tot Argentijnse volksmuziek en van jazz tot indie-pop. Dat laatste is het vaatje waar ze met het kwartet Jerboah uit tappen. Met de blokfluit spelende zangeres Sarah Jeffery en de zingende blokfluitiste Dodó Kis (die ook nog de basfunctie vervult middels het elektronische blaasinstrument EWI) hebben ze een band met bijzondere klankkleuren, die alweer zo'n acht jaar Amsterdam en omstreken onveilig maakt. Hun debuutalbum 'Wake Up!' (na twee EP's, overigens nog zonder Celano) is een vrolijke, speelse plaat geworden met soms stevige funky nummers (het titelstuk, bijvoorbeeld), liedjes met folkinvloeden ('Man's supreme inheritance') en van steviger snit ('Good person'). De zangstemmen van beide dames klinken goed samen en in 'I don't wanna' brengt Dodó Kis een geestige spoken-wordbijdrage. Een verrassende cover is 'Small town boy', bekend van Bronski Beat. Het opent ingetogen, maar pakt dan wat steviger op, met uithalen. 'Fuga' laat horen dat Celano zijn contrapunt beheerst, want de gitaar- en blokfluitlijnen jagen elkaar fraai achterna, met een gesproken tekst van Baggiani en een EWI-solo als vervreemdende effecten. Het maakt van 'Wake Up!' een fris debuut en een bewijs van de aanstekelijke muzikaliteit van het viertal. (<https://jerboahmusic.com/#music>)

Herman te Loo

Bezetting:

Sarah Jeffery (leadzang, blokfluit),
 Dodó Kis (blokfluit, EWI-bas, zang),
 Guillermo Celano (gitaar),
 Marcos Baggiani (drums, zang).

Beluister hier het titelnummer:

<https://tinyurl.com/2as6swa7>

HERBERT DE JONGE
Twelve Sad Songs And One Blues
 Minimal Damage Recordings



Met het trio OAAO/O.BA.O. en het kwartet HaFFaH maakte pianist Herbert de Jonge al een aantal platen, maar van een soloalbum kwam het nooit. Tot nu toe. Collega-pianist Albert van Veenendaal wist hem te verleiden om in zijn huisstudio The Secret House wat muziek aan een geluidsdrager toe te vertrouwen. De Jonge koos voor twaalf eigen composities in mineurtoonsoorten, en de alleszeggende titel 'Twelve Sad Songs And One Blues'. Het feit dat het album toch zestien tracks bevat, wordt verklaard door de vier composities die hij van anderen leende: Monks 'Round midnight', 'Blue in green' van Miles Davis/Bill Evans, 'Danny Boy' en 'You don't know what love is'. Het viertal past perfect in het programma van overdachte, contemplatieve muziek met sterke melodieën dat De Jonge ons voorschotelt. Hij houdt het sober, met onder meer een soort nocturne ('Eine kleine Nachtmusik', en nee, niet die van Mozart), een Debussy-achtige impressie ('The Boy in the blue room'), portretten in muziek ('Mirjam' en 'Stacy') en een stuk dat relatief wat drukker van aard is ('Along the road'). De enige blues uit de albumtitel, 'One blues', is een clichévrij kleinood. Bij elkaar maakt het 'Twelve Sad Songs and One Blues' tot een sfeervolle plaat van een pianist die zich nergens hoeft te bewijzen. De schoonheid van de muziek en 'compassie voor het innerlijke kind', zoals de hoes vermeldt, zijn de enige leidraden.

Herman te Loo

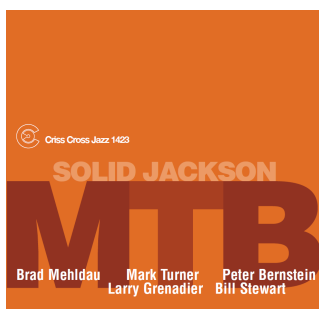
Bezetting:

Herbert de Jonge (piano).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/3eps2f3x>

MTB
Solid Jackson
Criss Cross Jazz



Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/eu73ceu4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

Luister naar 'Solid Jackson', en menige niet-professionaal weet weer waarom hij of zij geen beroepsmuzikant is geworden. Het draait immers om het 'boven de materie' staan. Betekent dat basismateriaal nog hard werken voor je, dan is het maar afwachten wat er van het eigenlijke muziek maken overblijft.

En dit album is een schoolvoorbeeld van boven de materie staan. Alles spreekt voor zich, niets is moeilijk en zo'n album is gewoon een kwestie van lekker spelen. Zou je denken. Wie zelf speelt, weet beter. Want als er wat vreemde akkoorden voorbijkomen, ook dan soleert pianist Brad Mehldau in van die bluesy, parende loopjes, helemaal op zijn gemak. Ook dan blaast tenorist Mark Turner – net als Ferdinand Povel destijds - in elegante notenslierten, een tikje laid-back maar alles aanstippend wat de compositie te bieden heeft. Ook dan tokkelt gitarist Peter Bernstein met een gemak of hij Grant Green is.

Akkoorden en tempo stáán als een huis, ook als de begeleiders zich vrijheden veroorloven of helemaal wegvallen. Je zou bijna denken dat een behulpzame 'Music-Minus-One'-opname uit de koptelefoons klinkt. Let ook op de ritmesectie; die beschikt over de vanzelfsprekende maar intense swing die je lange tijd eigenlijk enkel in New York aantroft. Swingen zonder enige krampachtigheid, als een bijproduct van tempo houden en geconcentreerd samenspelen.

MTB staat voor Mehldau, Turner en Bernstein. De drie leiders van dit album speelden dertig jaar terug al samen op het album 'Consenting Adults'; bij deze reünie – ook voor Criss Cross - doet bassist Larry Grenadier weer mee, maar is slagwerker Leon Parker vervangen door Bill Stewart. De laatste speelt hier op zijn 26^{ste} album voor dit label. (Wie de autobiografie 'I'm The Beat' van Max Bolleman heeft gelezen, weet dat het destijds niet zo boterde tussen Parker en de pianist.) In de liner notes is te lezen: 'No one overplays or goes for the 'house'. The ambiance is one of concentrated excellence.' Zo is het maar net. Mehldau zelf wordt geciteerd: 'Bill has a way of making every group he plays with sound like a group, but all these guys are like that.' Dit alles is nog meer van toepassing na de dertig jaar die zijn verstreken sinds dat vorige album.

Producer Gerry Teekens en geluidsman Max Bolleman hebben inmiddels plaatsgemaakt voor zoon Jerry Teekens en Mike Marciano, maar de klank is top. Dit album zal intussen zijn gesignaleerd door de Amerikaanse jazzpers, aangezien Criss Cross – met bijvoorbeeld 'New Dutch Swing', het Metropole Orkest, Timeless, Joris Teepe en Tineke Postma – tot de weinige Nederlandse fenomenen behoort die daar worden opgemerkt.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Mark Turner (tenorsax),
 Brad Mehldau (piano),
 Peter Bernstein (gitaar),
 Larry Grenadier (bas),
 Bill Stewart (drums).

LAUGHING BASTARDS**Fetish****W.E.R.F.**

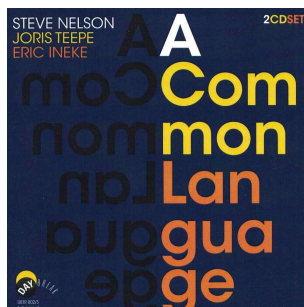
Ruim tien jaar geleden besloten de jonge Belgen Jan-Sebastiaan Degeyter (gitaar) en Nils Vermeulen (bas) om samen met saxveteraan Michel Mast een groep te starten die uitging van het format van het Jimmy Giuffre Trio (met gitarist Jim Hall en bassist Ralph Peña). Inmiddels is de band uitgebreid tot een kwintet, met celliste Eline Duerinck en drummer Marcos Della Rocha. De bassist van het eerste uur Vermeulen is op dit nieuwe album (het vierde alweer), 'Fetish' vervangen door Cyrille Obermüller. De groep heeft in de loop der jaren een duidelijk eigen gezicht gekregen waarin het eclecticisme hoogtij viert. Van het Giuffre-plan rest hier nog 'The train and the river', dat een veel eigenwijzere lezing krijgt dan op het debuutalbum, 'Old Masterplans' (2015). Behalve het zwoele 'Vashkar' van Carla Bley zijn het verder eigen stukken, veelal van de hand van Degeyter, zoals het hoekige 'Black spoon', het lekker groovende 'Calliope' en het haast klassiek aandoende 'Dosi', waarin de cello van Duerinck een hoofdrol krijgt. Dat instrument speelt ook een belangrijke rol in het titelstuk, een tango van de hand van Michel Mast. Spectaculair is 'Fetish' niet, maar voor liefhebbers van verfijnde wegmet-de-hokjesmuziek met soms een vette knipoog is het een fijne plaat.

Herman te Loo**Bezetting:**

Michel Mast (tenorsax),
Jan-Sebastiaan Degeyter (gitaar, banjo, omnichord),
Eline Duerinck (cello), Cyrille Obermüller (bas),
Marcos Della Rocha (drums, percussie, glockenspiel).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://werfrecords.bandcamp.com/album/fetish>

STEVE NELSON/JORIS TEEPE/ERIC INEKE**A Common Language****DayBreak Records**

Wie komt anno 2024 nog met een dubbel-cd met vijftien voor het merendeel behoorlijk afgelikte jazzstandards? De meeste nummers werden al honderden keren door de beste jazzmusici op de plaat gezet. Een zinloze exercitie zou je denken. Die gedachte overheerste, tot ik bijna van mijn stoel viel bij het horen van de eerste noten van 'Bags groove', het signatuurnummer van vibrafonist Milt Jackson. Je moet als vibrafonist het album daarmee maar durven te openen. Maar vibrafonist Steve Nelson hakt het nummer erin, alsof ik dat voor het eerst hoor. Hij doet even alles vergeten wat eerder op vibrafoon is gedaan. Wat een geluid en wat een precisie, helder als een zomerdag. Geweldig opgenomen ook, waar bassist Joris Teepe en drummer Eric Ineke net zo hard van profiteren. Met Teepe diep zovend door de akkoorden en Ineke die ik nooit beter heb horen drummen. Zeker, deze dubbel-cd lijkt zestig jaar te laat te komen. Maar hoezo eigenlijk? Dit trio laat horen dat excellente jazz nooit te laat kan komen. Precies op tijd zelfs, nu zich een idiote discussie in jazzland lijkt af te spelen over wat 'echte' jazz is en wat niet. Nu, dit is echte jazz omdat het album het geheim tussen goede en niet-goede jazz onthult. Waarom is dit zo goed? Omdat het oprechte hart van de muzikanten uit de muziek spreekt en omdat de timing van de muzikanten zo fenomenaal is. En als aan die voorwaarden is voldaan, maakt het helemaal niks uit wat en wanneer je speelt. In Jazzflits worden boven aan de recensies geen sterren uitgedeeld. Dan maar hier: *****

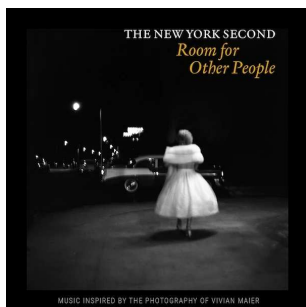
Tom Beetz**Bezetting:**

Steve Nelson (vibrafoon),
Joris Teepe (contrabas),
Eric Ineke (dums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/47r5wkh6>

THE NEW YORK SECOND
Room For Other People (music inspired by
the photography of Vivian Maier) Eigen Beheer

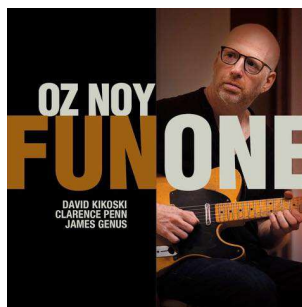


Componist en pianist Harald Walkate heeft zich weer ergens in vastgebeten. Al eerder maakte hij met veel succes muziek geïnspireerd op literatuur, foto's, anekdotes en persoonlijke gebeurtenissen. Met dit nieuwe project maakt hij het ons, luisteraars, lekker gemakkelijk. Harald koos tien foto's van de Frans/Amerikaanse fotografe Vivian Maier en schreef daar muziek bij. Die foto's zijn in het cd-boekje afgedrukt met een duiding van zijn inspiratie. Leuker, makkelijker, maar ook mooier kan Harald het niet maken. Maar eerst iets over Vivian Maier. Dat is een curieus verhaal over een jonge vrouw die een leven lang gouvernante is geweest bij een rijke Amerikaanse familie. Daarnaast was ze een fanatieke hobby-fotografe. Dat deed ze zonder enige ambitie; alleen voor haar eigen plezier. Straatarm is ze in 2009 overleden in New York. Haar inboedel kwam op een veiling terecht met daartussen dozen en dozen vol foto's, negatieven en zelfs niet-ontwikkelde rolletjes. Bij toeval kocht een liefhebber een doos met foto's. Hij sloeg steil achterover bij het zien van de fraaie beeldtaal van Maier. Ze blijkt een chroniqueur van haar tijd; een soort Ed van der Elsen. Harald Walkate en zijn groep The New York Second verklanken de foto's met hoorbaar plezier en vernuft. We horen de sfeer van een station van bovenaf, een perron in de sneeuw, een winkelbediende die in de vroege ochtend de zonwering omlaag draait en we voelen de concentratie van Vivian zelf bij een zelfportret in de titelsong 'Room for other people'. Walkate vraagt zich in de hoestekst af waarom Vivian al die prachtige foto's toch een leven lang voor zichzelf heeft gehouden. Treffend is zijn verklaring: het maken, het scheppen van die foto's alleen was waarschijnlijk voldoende voor haar plezier en levensgeluk. En voor hemzelf geldt dat ook een beetje. Het in stilte componeren en het zelf spelen van het resultaat is al een vreugde op zich. Toch wel fijn dat Harald Walkate zijn fraaie stukken niet voor zichzelf alleen houdt en de muziek met zijn fantastische band The New York Second op een cd-tje laat persen. En daar plukken wij nu de vruchten van. **Sjoerd van Aelst**

Bezetting:

Harald Walkate (piano), Teus Nobel (trompet, flugelhorn), Mark Alban Lotz (fluit), Tom Beek (tenorsax), Vincent Veneman (trombone), Rob Waring (vibrafoon), Lorenzo Buffa (bas), Max Sergeant (drums).
www.haraldwalkate.com

OZ NOY
Fun One
Criss Cross Jazz



Gitarist Oz Noy (52) komt oorspronkelijk uit Israël en was er al jong bij. Hij startte zijn professionele carrière al op zijn dertiende met het spelen van jazz-, blues-, pop- en rockmuziek. Op 16-jarige leeftijd speelde hij met Israëlische topmuzikanten en artiesten. Op 24-jarige leeftijd was hij een van de toonaangevendste studiogitaristen van het land. In 1996 vertrok Oz naar New York. Hij speelde daar met vele grootheden en won diverse prijzen. Nog steeds is Noy een alleseter. Hij houdt van jazz, funk, rock, blues en r&b.

In meerdere bezettingen maakte Noy vele gevarieerde albums, maar zijn laatste, 'Fun One', is zijn debuut bij de Nederlandse uitgever Criss Cross Jazz. Noy swingt en 'grooved' er met drie begeleiders lekker op los in negen stukken: zeven composities van onder anderen Miles Davis, Thelonious Monk, John Coltrane, Clifford Brown, Jimmy Van Heusen en Denzil Best - en twee eigen stukken, waaronder het titelnummer 'Fun one'.

Het mag geen verbazing wekken dat de langjarige brede ervaring van Noy duidelijk te horen is. Hij is niet alleen technisch geweldig op dreef, maar ook veelzijdig qua interpretatie en expressie. De man speelt alsof de gitaar het simpelste instrument is. De begeleiders doen wat ze moeten doen: strak en zonder opsmuk begeleiden. Over zijn oeuvre zegt Oz: "Het is jazz, maar het klinkt niet zo." Dat mag zo wesen, maar op Fun One staan alleen meesterlijke tracks die alle klinken als pure jazz.

Hans Invernizzi

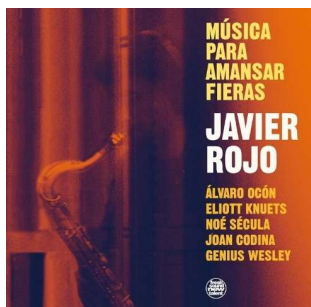
Bezetting:

Oz Noy (gitaar),
 David Kikoski (piano),
 James Genus (bas),
 Clarence Penn (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/5n88z98a>

JAVIER ROJO
Música Para Amansar Fieras
Fresh Sound New Talent



De jonge-honden-jazz spat uit de speakers bij het draaien van de debuut-cd van tenorsaxofonist Javier Rojo. Zijn muziek is energiek, kwispelend en soms lekker sentimenteel. Neen, voor Javier geen veilige jazzstandards; het is eigen werk dat de klok slaat. De in Spanje geboren Javier Rojo heeft talent voor het schrijven van nieuwe hardbop, maar ook voor ballads en ingetogen stukken, getuige zijn hommage aan zijn grootouders in het nummer 'Clemirunas'. Het is tevens een showcase voor bassist Joan Codina Ballester, die zijn instrument gloedvol laat ronken. Dat Codina Ballester een prominent lid is van de band van Javier Roja blijkt wel uit het loflied op diens favoriete dieet 'Plátanos, aguacates y naranjas'. Aandoenlijk is het titelstuk 'Música para amansar fieras' dat Javier schreef en speelde voor zijn twee jonge neefjes - twee stuiterballetjes - om deze te kalmeren. En met succes, zoals hij aangeeft in de hoestekst. De band is afkomstig van de Jazzcampus in Basel, een kweekvijver voor nieuw talent. Zo zie je maar; overal in de wereld heb je hotspots waar jazzmuziek welig tiert. En het is met jazz net als met onkruid; het duikt overal op en het is niet uit te roeien. Gelukkig maar!

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Javier Rojo (tenorsax), Álvaro Ocón (trompet), Fernando Brox (fluit), Elliott Knuets (el. gitaar), Noé Sécula (piano), Joan Codina Ballester (bas), Genius Wesley (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/mwbnf2c4>

SPINIFEX
Undrilling The Hole
TryTone



'Sings', het vorige album van de groep Spinifex, had, zoals de titel al aangaf, een belangrijke vocale inbreng. Met de opvolger, 'Undrilling The Hole' zijn we op relatief bekender terrein, met zeven puur instrumentale stukken. En dat betekent dat Spinifex ons weer een fijne worp muziek brengt met de kenmerkende hoekige ritmes en strakke arrangementen, afgewisseld met open improvisaties, en gekruid met enerverende solistische bijdragen. Al het materiaal is ditmaal geschreven door altsaxofonist Tobias Klein, sowieso een van de hofcomponisten van het zestal. De titels van de tracks wijzen ook allemaal in de richting van de paradoxale balans tussen organisatie en vrijheid. Al na twee nummers weet de luisteraar precies waar hij aan toe is, want de beukende staccato's van 'Embrace the contradictions' worden gevolgd door de mysterieuze opening van het titelstuk, met een broeierige, zware basgitaar en een Ayler-achtige bijdragen van tenorsaxofonist John Dikeman. De laatste levert ook een verzengende solo aan het freefunkstuk 'Tatiana'. En zo gaat het de rest van het album door, en komen de liefhebbers van de meedogenloze Spinifex-paradoxen optimaal aan hun trekken.

Herman te Loo

Bezetting:

Bart Maris (trompet), Tobias Klein (altsax), John Dikeman (tenorsax), Jasper Stadhouders (gitaar), Gonçalo Almeida (basgitaar), Philipp Moser (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/4r7c6w33>

FRISO VAN WIJCK
Candy Container
 TryTone



Hoewel drummer Friso van Wijck net vijftig is geworden, is hij slechts bij ingewijden een bekende naam. Wel heeft hij als componist stukken voor diverse bezettingen geschreven en doceert hij zijn metier ook aan het Codarts Rotterdams Conservatorium. 'Candy Container' is zijn debuutalbum als bandleider en tevens de naam van zijn zes koppige band. Wat opvalt, is de goede balans tussen complexe gecomponeerde elementen en de relatieve vrijheid van improvisaties. 'All set? (no, not really)' biedt een opening met een patroon voor basgitaar en drums, omzoomd door veel lange noten van de saxen en atmosferische gitaar-elektronica. Halverwege breekt het stuk open met experimentele, rauwe saxen, gitaarnoise en vrij drumwerk, waarna de rust weerkeert met de fluit in het klankbeeld. Ten slotte ontstaat een complexe 'groove' die doet denken aan de M-BASE van Steve Coleman en consorten. Het stuk is tekenend voor de plaat als geheel, waar dit soort schijnbare tegenstellingen tussen rauwheid en lyriek, structuur en vrijheid, zorgen voor veel boeiende spanning. Je herkent in de (vaak staccato neergezette) vlechtwerkjes van de sax- en gitaarlijnen duidelijk de hand van een componist. Soms roepen die associaties op met Blast, de band van Dirk Bruinsma en wijlen Frank Crijns.

Herman te Loo

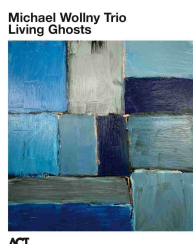
Bezetting:

Jasper van Damme (altsax, fluit),
 Joao Driessen (tenorsax, fluit, EWI), Frank Jonas,
 Jorn ten Hoopen (gitaar), Bas Kloosterman (basgitaar),
 Friso van Wijck (drums, gongs, bellen, composities).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/5bcy8sre>

MICHAEL WOLLNY
Living Ghosts
 ACT



De meest opmerkelijke Duitse jazzpianist van dit moment is zonder meer Michael Wollny (1975). Zijn vorige album voor ACT Music heet 'Ghost' en deze opvolger 'Living Ghosts' bouwt daarop voort. Wollny zegt zelf dat zijn huidige sessies wonderlijk zijn. Zijn repertoire ligt niet meer vast. De muziek begint met een compositie of thema van zijn vorige cd, en de geest daarvan bezoekt hem regelmatig en soms op de gekste momenten. Meestal is dat kort en vluchtig. Flarden muziek duiken op en beïnvloeden de muziek die hij speelt. Allerlei motieven dienen zich aan en leiden tot nieuwe verhalen. Het zijn deze nieuwe en levende geesten die dit album vullen. De geesten melden zich niet altijd, maar wel bij dit concert op 19 april 2024 in de Duitse plaats Illipse voor een live publiek, en waren daar zeer nadrukkelijk bij aanwezig. Samen met bassist Tim Lefebvre en drummer Eric Schaefer leidde dat tot geniale muziek die bijna onnavolgbaar is. Het trio ademt met elkaar, alsof de toetsen door het hele trio worden ingedrukt, en wilde vamps worden weggedrukt door diep naar binnen gekeerde introverte muziek. De muziek wordt gevormd door onvoorspelbare lange composities, die hier meer adequaat 'sets' worden genoemd. Er worden vier lange 'sets', de meeste rond de twintig minuten, gespeeld. De impressionistische muziek van het trio gaat uit van composities van Alban Berg, Paul Hindemith, Duke Ellington en anderen. Soms zijn die composities nauwelijks herkenbaar en veranderen ze steeds door flarden muziek die door de geesten worden aangedragen.

De muziek van Wollny moet intensief beluisterd worden, waarbij niets anders past dan uiterste concentratie. Het is honderd procent jazzmuziek, dat wel, al ademt de sfeer meer die van hedendaagse klassieke muziek. Makkelijk is het allemaal niet, maar wie het geduld opbrengt om zich door Wollny te laten meeslepen, hoort een meesterwerk dat zijn weerga niet kent.

Tom Beetz

Bezetting:

Michael Wollny (piano),
 Tim Lefebvre (contrabas),
 Eric Schaefer (drums).

Dit album verschijnt op 28 februari 2025.

Meer info: <https://www.actmusic.com/en/>



Maarten Hogenhuis met herdersfluitje.
(Foto: Marcel Schikhof)

JAZZ OP HET PODIUM

VAN RULLER & HOGENHUIS

Bezetting:

Jesse van Ruller (gitaar).

Maarten Hogenhuis (sax, fluit).

Datum en plaats:

11 januari 2025,

Jazz Podium Hot House, Leiden.

Jesse van Ruller en Maarten Hogenhuis brachten in september 2024 hun tweede album 'Follow The Sound' uit. Zaterdag 11 januari lieten ze Leiden daarmee kennismaken. Hun eerste album 'Spirits High' was nog een 'coronaproduct', op afstand samengesteld, met ieder z'n eigen composities. Maar voor 'Follow The Sound' is vrijwel alles samen gecomponeerd en opgenomen. De inspiratie voor de stukken kwam van geluid, van tikken op de gitaarkast tot onbekende fluitjes en obscure versterkers.

Vanaf de eerste noot zat Van Ruller supergeconcentreerd over zijn gitaar gebogen. Dat komt, zo vertelde hij na afloop aan de bar, doordat hij op de gitaar de hele begeleiding speelt. Met een lagere stemming dan normaal kan hij de baspartij spelen, de overige gitaarpartij invullen en tempo en ritme bepalen. Dat vraagt wel concentratie... Hogenhuis sluit daarop aan met zijn altsax en fluiten. Hoogtepunten: het titelnummer van 'Follow The Sound', wat afgesloten wordt met een orgie aan gitaarnoise en 'The outsider', waarvoor Hogenhuis inzet met een simpel houten fluitje, dat herders op de Balkan bespelen als hun kuddes rusten... (zie de foto hierboven).

Marcel Schikhof



Maarten Hogenhuis. (Foto: Marcel Schikhof)



Jesse van Ruller. (Foto: Marcel Schikhof)



Van Ruller en Hogenhuis. (Foto: Marcel Schikhof)

VARIA



Weer concours Maastricht Jazz Awards

Ook dit jaar is er weer een editie van de Maastricht Jazz Awards. Het concours staat op de eerste plaats open voor studenten en alumni (dit jaar alle alumni van de laatste vijf jaar) van het conservatorium van Maastricht, maar ook jonge jazzmusici die de afgelopen vijf jaar een 'actieve band' met Maastricht hadden kunnen zich aanmelden. Uit alle gegadigden worden vier finalisten gekozen, die op 14 februari zullen optreden. De winnaar krijgt 1.000 euro, een coachingsprogramma, mag deelnemen aan de B-Jazz International Contest 2025 en zal optreden op diverse festivals. De favoriet van het publiek krijgt een geldprijs van 500 euro.

JONG JOC Bootcamp 2025

Van 18 tot 21 april (het Paasweekend) verzorgen musici van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) in Ede andermaal een zogenoemde 'bootcamp' voor jongeren van twaalf tot en met achttien jaar. Samen zullen ze een weekend lang repeteren en aan jamsessies en masterclasses deelnemen. De deelnemers gaan de nieuwe editie van de junior bigband JONG JOC vormen en op meerdere plekken in het land optreden. De lichter van 2023 trad bijvoorbeeld op in het Concertgebouw van Amsterdam en dit jaar gaf de bigband onder meer een concert in LantarenVenster. De organisatoren zoeken niet alleen ervaren jazzmuzikanten, maar juist ook musici uit een andere hoek die benieuwd zijn naar jazz. Tijdens de 'bootcamp' krijgen de deelnemers geen privées. De nadruk ligt op het spelen in secties.

Maandelijkse jamsessie voor vocalisten in Arnhem

Sinds 2 januari jl. kunnen vocalisten elke eerste donderdagavond van de maand meedoen aan een jamsessie in Ketelhuis Sonsbeek in Arnhem. De sessie is een initiatief van de Arnhemmers zanger Ronald Douglas en pianist Hans Kwakkernaat. Vocalisten van alle niveaus zijn welkom: professionals, amateurs en conservatoriumstudenten. Ook instrumentalisten mogen aanschuiven en een bijdrage aan de avond leveren. Langskomen en alleen luisteren mag eveneens.

Uitreiking Boy Edgar Prijs 2024 op 26 februari 2025

Eind juni vorig jaar werd bekendgemaakt dat pianist, componist en bandleider Tony Roe de Boy Edgarprijs 2024 zou krijgen. Lange tijd was niet bekend wanneer de prijs hem zou worden overhandigd. De knoop is eind vorig jaar doorgehakt; hij krijgt de wisselsculptuur van Jan Wolkers en een geldbedrag tijdens een feestelijke concertavond op 26 februari 2025 in het Bimhuis te Amsterdam.



Cécile McLorin Salvant. (Foto: Joke Schot)

McLorin Salvant en Bona te gast bij Metropole Orkest

Begin februari geeft zangeres **Cécile McLorin Salvant** vier concerten met het Metropole Orkest. Onder leiding van Darcy James Argue, onder meer 'composer in residence' van de Duitse hr-Bigband, doet het gezelschap Groningen (3 februari), Utrecht (4 februari), Amsterdam (5 februari) en Utrecht (7 februari) aan. Later in de maand maakt het orkest nog een korte tournee met bassist Richard Bona. Dan staat honorair dirigent Vince Mendoza op de bok. Deze combinatie treedt op in Emmen (19 februari), Utrecht (20 februari), Maastricht (22 februari) en vlak over de grens in Essen (23 februari). Overigens treedt Bona in februari in de lage landen ook op met het Brussels Jazz Orchestra, te weten in Brugge (7 februari), Tilburg (8 februari), Amsterdam (10 februari) en Brussel (12 februari).

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VARIA



Jazz voor hardlopers en sporters

Voor jazzminnende hardlopers en andere sporters met goede voornemens voor 2025, heeft Jazz Maastricht een Spotify-playlist gemaakt om beweging te stimuleren. De lijst heeft als naam 'Miles Ahead' meegekregen en combineert jazz en beweging perfect, vindt de samensteller. De Spotify-lijst is hier te vinden: <https://tinyurl.com/2dkja8j4>

Achtdelige jazzcursus bij Volksuniversiteit Rotterdam

Op 13 februari start een achtdelige jazzcursus bij de Volksuniversiteit Rotterdam. Cursusleider is saxofonist Ruud Bergamin. In de reeks wordt onder meer aandacht besteed aan jazzvocalisten, koperblazers, jazzcomponisten en de jazz in Nederland. Bergamin vertelt het verhaal aan de hand van video en audio. Ook speelt hij dingen voor, op piano of saxofoon. Voorkennis is niet vereist.

Meer informatie is te vinden op:
<https://tinyurl.com/7k6bhe7s>

VRAAG EN AANBOD

Jazzflitslezer Wytze van der Raay heeft ruim twintig jaargangen van het blad **Jazz Nu in de aanbieding**: alle nummers van december 1978 (de eerste jaargang nummer 3) tot en met februari 2000 (de 22ste jaargang nummer 246). U mag ze kosteloos van hem overnemen. "Afhalen of bezorgen in overleg (ik woon in Amerongen)", zo mailde hij ons. Heeft u interesse? Stuur ons een bericht. Wij brengen u dan in contact met hem. Ons mailadres: jazzflits@gmail.com.

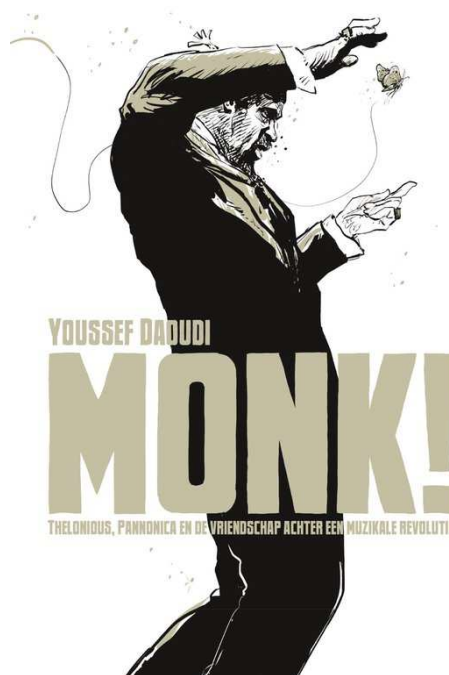
Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

JAZZ OP PAPIER

MONK!

Bij boekhandel Scheltema in Amsterdam stuitte ik recentelijk op een stapeltje van de graphic novel 'MONK!' van cartoonist Youssef Daoudi uit 2018 (slechts € 15,95 in de ramsj, dus wees er snel bij!). Het is een verstripte versie van het leven van pianist Thelonious Monk, ongeveer vanaf het moment dat hij Pannonica (Nica) de Königswarter-Rothschild leerde kennen. Nica was de steenrijke 'baronesse' die verslingerd was aan jazz en vlak voor en na de Tweede Wereldoorlog veel jazzmuzikanten in New York financieel steunde. Maar haar werkelijke protégé in die dagen was Thelonious Sphere Monk. Ze viel voor de dwarse geest die

Monk was en waardoor hij ook regelmatig in de problemen kwam, maar dan was er altijd Nica om hem te redden. Het boek voert ons langs talloze belevenissen uit het leven van Monk. Ondertussen bleef Monk al die jaren zijn vrouw Nellie trouw, maar aan het eind van zijn leven (begin jaren tachtig van de vorige eeuw) belandde hij vrijwel permanent in het enorme buitenhuis van Nica in Weehawken New Jersey, aan



de overkant van de Hudson, met uitzicht op het centrum van de jazz Manhattan. Hij deed daar niet veel anders meer dan op een bed liggen nadenken, televisiekijken en slapen, tot hij daar in 1982 overleed. De graphic novel leest als een film en ik heb er op Spotify een playlist bij gemaakt; een soort filmscore langs de nummers die in het boek aan de orde komen (zie de link hieronder). Het is een heerlijke manier om je even helemaal onder te dompelen in het genie van Monk.

Jaap Lampe

Youssef Daoudi
MONK!

Thelonious, Pannonica, and the friendship behind a musical revolution
(omslag en rugtitel)

:01 – First Second, 2018.

347 pag.; 21,5x14,5 cm

ISBN 978-1-62672-434-1

Graphic novel met tekst in het Engels

Prijs 15,95 euro (in de ramsj)

Beluister hier de Monk-playlist op Spotify:
<https://tinyurl.com/3pzb2rjt>

OVERLEDEN

Paul Fontaine, **11 januari 2025 (86?)**

Amerikaanse trompettist. Lid van de bigbands van Woody Herman, Maynard Ferguson, Herb Pomeroy en vele andere. Was jarenlang leraar aan het Berklee College of Music in Boston.

Laurie Holloway, **9 januari 2025 (86)**

Engelse pianist. Speelde in de bands van Joe Daniels en Cyril Stapleton, trad op met Stephane Grappelli. Was begeleider van Bob Brookmeyer en Clark Terry, werkte beurtelings voor theater en televisie in Engeland en in de VS vanwege zijn huwelijk met de Amerikaanse zangeres Marion Montgomery.

Peter Leitch, **30 december 2024 (80)**

Canadese gitarist. Verdeelde zijn werkterrein tussen Montreal, Toronto in Canada, New York en Europa. Maakte platen voor verzamelaarslabels als Uptown, Reservoir en Criss Cross, zowel met eigen groepen als met pianisten John Hicks en Jaki Byard, en trompettist Woody Shaw.

Bob Bertles, **30 december 2024 (85)**

Australische saxofonist. Was belangrijke schakel in Sydney en andere steden op allerlei terreinen: de plaatselijke popscene, televisie, onderwijs. Maakte medio jaren zeventig deel uit van Ian Carr's 'fusion band' Nucleus. Legde zijn eigen kwintet vast op een drietal platen.

Barre Phillips, **28 december 2024 (90)**

Drukbezette bassist in het modernere genre. Speelde in de VS in kleine combinaties van Jimmy Giuffre en Paul Bley, en in de band van George Russell. Verbleef lange tijd in Engeland, Frankrijk, Duitsland en Canada. Werkte samen met filmregisseurs, dramaturgen, schilders en beeldhouwers. Maakte platen als solist, met duo's en trio's, vaak met Europese musici: Attila Zoller, John Surman, Gunter Hampel, Terje Rypdal, Maarten Altena.

Marcello Rosa, **19 december 2024 (89)**

Italiaanse trombonist. Actief in diverse traditionele en mainstream bands en als zodanig aanwezig op vele festivals. Speelde met Tony Scott, Buck Clayton [vervolg in de rechterkolom...](#)



Martial Solal in 2006. (Foto: Tykemyson)

ton en Billy Butterfield, en andere – Amerikaanse – trombonisten.

Martial Solal, 12 december 2024 (97)

Franse pianist, geboren in Algiers. Veelzijdig: componeerde, arrangeerde, speelde en maakte opnamen als pianosolist, met duo's en een eigen bigband. Was overal bij betrokken, ging met zijn tijd mee. Behoorde tot de eerste generatie Fransen die respect afdwongen in het buitenland. Uitgebreid oeuvre.

Herb Robertson, 10 december 2024 (73)

Trompettist. Was eerst lead-trompettist in bigbands, specialiseerde zich in de improvisatie en werkte dan met saxofonist Tim Berne en bassist Mark Helias. Leidde diverse eigen groepen in het vrijere genre, waaronder een met een opname van Bud Powell's composities. Experimenteerde met klankkleuren als expressiemiddel.

Hans Hammerschmid, 30 november 2024 (94)

Oostenrijkse pianist, speelde met saxofonist Hans Koller, gitarist Attila Zoller en met saxofonist Bob Cooper tijdens diens tournee door Europa. Was de pianist in de SWR Big Band onder leiding van arrangeur Eddie Sauter. Stortte zich daarna in de wereld van de lichte muziek en componeerde voor theater, radio en televisie.

Anders Widmark, 26 november 2024 (61)

Zweedse pianist, maar ook songwriter en zanger. Liet zich al gauw beïnvloeden door Zweedse volksliederen, psalmen, hymnen en allerlei soorten popmuziek. Van hem verschenen sinds 1991 zo'n twintig albums. Werd onderscheiden met vele prijzen. Stierf één dag nadat hij 61 was geworden, in zijn geboortestad Uppsala.

(jjm)

FESTIVAL

GOOIS JAZZFESTIVAL

Theater Spant!, Bussum

8 februari 2025

(<https://www.gooisjazzfestival.nl/>)

Met onder anderen:

Peter Beets & The New Jazz Orchestra, Karin Bloemen & The Old School Band, The Skyblasters en de Stevie Wonder Tribute Band.

JAZZSTANDARDS

JOHN COLTRANE GIANT STEPS

FULL dynamic-frequency SPECTRUM ATLANTIC 1311



GIANT STEPS

Het is een reuzenstap, van jazzstandards als 'Oh, lady be good' (Jazzflits 419) of 'Autumn leaves' (Jazzflits 411) naar het roemruchte stuk 'Giant steps'. Het verscheen in 1959 op het gelijknamige album van saxofonist en componist John Coltrane, te midden van andere stukken, zoals 'Cousin Mary', 'Mr PC' en 'Naima'. Het tempo is pittig, 274 beats per minuut en de snel veranderende harmonieën zijn duizelingwekkend. Luister hier maar:
<https://tinyurl.com/3r49a7w6>

John Coltrane (1926–1967) heeft op verschillende manieren grote invloed gehad op de jazzontwikkeling, aanvankelijk doordat hij nieuwe harmonische concepten uitwerkte. Vervolgens werd zijn benadering van de modale jazz (het spelen op toonreeksen) van belang. Uiteindelijk kwam zijn versie van free jazz. Steeds klonken de verworvenheden door van hetgeen hij zich eerder had eigen gemaakt door grondige studie. In 'Giant steps' gaat het over het eerste aspect, de harmonische vondsten waarmee Coltrane eind jaren vijftig experimenteerde. Terwijl in veel traditionele muziek akkoordverbindingen (enigszins gechargeerd gesteld) in de kern berusten op de overgang van een dominantseptiemakkoord ('de vraag') naar een daarbij horende tonica ('het antwoord', de oplossing van spanning), voegde Coltrane daar iets aan toe. Hij ontwikkelde een iets ingewikkelder systeem, met omwegen via sprongen over akkoorden die, zoals dat in de muziektheorie heet, tertsverwant zijn. Men spreekt van 'Coltrane-changes'.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van het album 'Giant Steps' van John Coltrane.

In 'Giant steps' komen die 'changes' voor. Maar tegelijk bevat het stuk ook nog drie hoofdtonaarden die elkaar in razend tempo opvolgen. Het akkoordenschema is kort, slechts zestien maten. In de eerste twee maten verandert het van B majeur naar Es majeur, iets verderop gaat het naar G majeur en dan weer snel terug naar B majeur. Deze snelle wisseling van toonaarden herhaalt zich vervolgens, in een andere volgorde. De drie hoofdtonaarden B, Es en G zijn onderling een (grote) terts van elkaar verwijderd, dus ook in dat opzicht is er tertsverwantschap. Bovendien zijn de twee dalende motieven waarmee het stuk opent, uit tertsen opgebouwd.

In het tempo van 274 beats per minuut duren de zestien maten van het akkoordenschema maar vijftien seconden en in die korte tijd komen de drie hoofdtonaarden in razende vaart voorbij, via verbindende 'changes'. Het lijkt of je in een op hol geslagen draaimolen zit.

Vooraf door het hoge tempo waarin 'Giant steps' wordt gespeeld, ligt hier de ultieme uitdaging om over die 'akkoorden-racebaan' tot een zinnige solo-opbouw te komen. Daar is Coltrane ruimschoots in geslaagd, waarbij men wel moet bedenken dat hij, voordat het album werd opgenomen, enkele jaren intensief heeft zitten studeren op deze materie. Een anekdote, te vinden in het onder dit artikel vermelde boek van Lewis Porter, illustreert dit. Als de jonge neefjes van Coltrane's toenmalige echtgenote Naima op bezoek kwamen, hoorden ze oom John aanhoudend allerlei ingewikkelde patronen studeren en vroegen hem nieuwsgierig om uitleg.

Pianist Tommy Flanagan echter kreeg het akkoordenschema pas kort voor de opnames in handen en vermoedde dat het bij zoiets ingewikkelds om een ballad zou gaan (een langzaam stuk). Na het aftellen in up-tempo door de saxofonist zal hij het wat benauwd hebben gekregen en hij houdt het daarom in zijn solo behoorlijk kort. Na enkele pianochorussen neemt Coltrane het weer over.

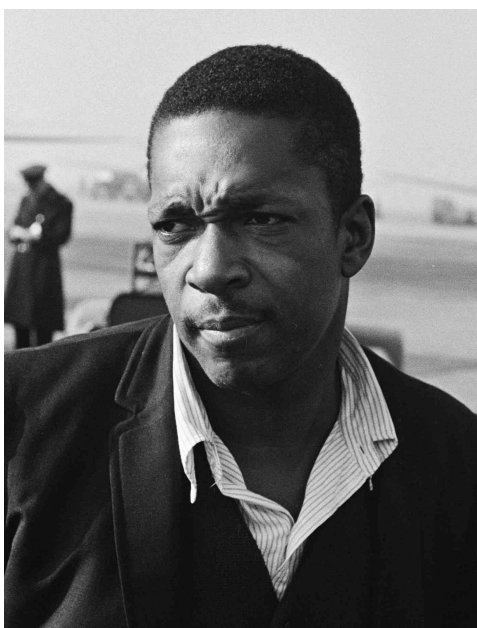
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Giant Steps en So What

Het voorjaar van 1959 was in meerdere opzichten intensief voor Coltrane: terwijl het album 'Giant Steps' op 4 mei werd opgenomen (na een eerdere sessie op 1 april, met pianist Cedar Walton), was hij op 2 maart en 22 april met Miles Davis in de studio om diens album 'Kind Of Blue' op te nemen. Doorgaans vind ik dit soort 'jazzkenners-feitjes' niet zo interessant, maar dit keer ligt het anders, want de materie van beide albums is zo ongeveer het tegenovergestelde. Tegenover de maximale harmonische complexiteit van 'Giant steps' staat de minimale van 'So what' op het album 'Kind Of Blue', een stuk zonder 'changes', waarin slechts over een dorische toonreeks wordt geïmproviseerd (zie Jazzflits 426). Twee uitersten, binnen een tijdsbestek van een paar weken. En bovendien: twee mijlpalen in de jazzgeschiedenis.

Sommige journalistieke jazzkenners raakten wat in verwarring door deze ontwikkelingen. Ze dachten uit interviews met John Coltrane te moeten opmaken dat het bij 'Giant steps' om modale jazz zou gaan, waarin men langdurig improviseert over één toonreeks. Je kunt van alles vinden van 'Giant steps', maar als je het als modale jazz betitelt, zit je er flink naast.

Blijkbaar zagen ze over het hoofd dat Coltrane in die interviews sprak over zijn toekomstige plannen en niet over hetgeen hij op 4 mei 1959 op de plaat had gezet.



John Coltrane in 1963.
(Foto: Hugo van Gelderen)

1959

Er viel in 1959 overigens, behalve 'Kind Of Blue' en 'Giant Steps' nog veel meer te beleven in jazzland. Men noemt het zelfs een van de vruchtbaarste jaren in de jazzgeschiedenis. Naast de genoemde twee grensverleggende albums verschenen ook onder meer 'The Shape Of Jazz To Come' van Ornette Coleman (free-jazz), 'Time Out' van Dave Brubeck (onregelmatige maatsoorten) en 'Mingus Ahum' (hard-core Mingus-composities). Een jaar vol grensverleggingen.

Lakmoesproef

Terug naar 'Giant steps'. Terwijl Coltrane zelf in zijn latere ontwikkeling experimenten met dergelijke alternatieve akkoordenschema's grotendeels achter zich heeft gelaten, geldt 'Giant steps' nog steeds als een soort van lakmoesproef: kun je dit stuk echt spelen (liefst in dat hoge tempo), of kun je het niet. 'Giant steps' en daarmee vergelijkbare harmonische hoogstandjes zijn met name op conservatoria hoog gewaardeerd, want de onderliggende theorie kan goed worden bestudeerd en onderwezen. Dat in tegenstelling tot bijvoorbeeld een geheel andere vorm van improvisatie: free jazz.

De reeks muzikanten die hun tanden in 'Giant steps' hebben gezet, is groot. **Tommy Flanagan**, wiens solo op Coltrane's album niet erg uit de verf komt, heeft later bewezen 'Giant steps' flitsend en overtuigend te kunnen vertolken:

<https://www.youtube.com/watch?v=wkXerGtKtKM>

Pianist **McCoy Tyner**, jarenlang lid van Coltrane's kwartet in de periode dat modale jazz de plaats van ingewikkelde harmonische schema's had ingenomen, liet na de dood van zijn voormalige werkgever een indrukwekkend stuk solo-piano horen met 'Giant steps':

<https://www.youtube.com/watch?v=PukuOPUKfyU>

En wat te denken van de halsbrekende toeren van pianist

Michel Camilo:

<https://www.youtube.com/watch?v=LFPIqU0slw8>

Saxofonisten als **Michael Brecker**, **Chris Potter**, **Bob Mintzer** en diverse anderen hebben de 'Giant steps'-materie allemaal beheerst:

<https://www.youtube.com/watch?v=bhkb-SEtXQ>

Ook altist **Kenny Garrett** draait zijn hand er niet voor om:

<https://www.youtube.com/watch?v=J9bg0TITbaM>

Evenmin als **Branford Marsalis**:

<https://www.youtube.com/watch?v=7aLNAZpYqVA>

Coltrane's eigen zoon **Ravi** kon natuurlijk niet achterblijven:

<https://www.youtube.com/watch?v=NseGhJbgIxo>

Zo hebben ontelbaar velen na Coltrane de uitdaging opgepakt om te laten horen dat zij al die snelle nootjes over dat kronkelige pad kunnen produceren zonder uit de bocht te vliegen.

'Giant steps' kreeg de status van spektakelstuk, een visitekaartje waarmee iemand laat zien wat hij of zij kan.

Een rustgevend liedje bij een knappend haardvuur zal het niet gauw worden, maar misschien ligt er een nieuwe uitdaging om er voor de verandering toch eens een sfeerstukje van te maken.

Ruud Bergamin

PS

Over John Coltrane bestaat veel literatuur. Een belangrijke bron is het indrukwekkende boek 'John Coltrane, His Life and Music' van Lewis Porter.

Ook over 'Giant Steps' is veel geschreven. Ook zelf heb ik er ooit een analyse van geschreven. Op aanvraag via Jazzflits kan ik die toesturen (jazzflits@gmail.com)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

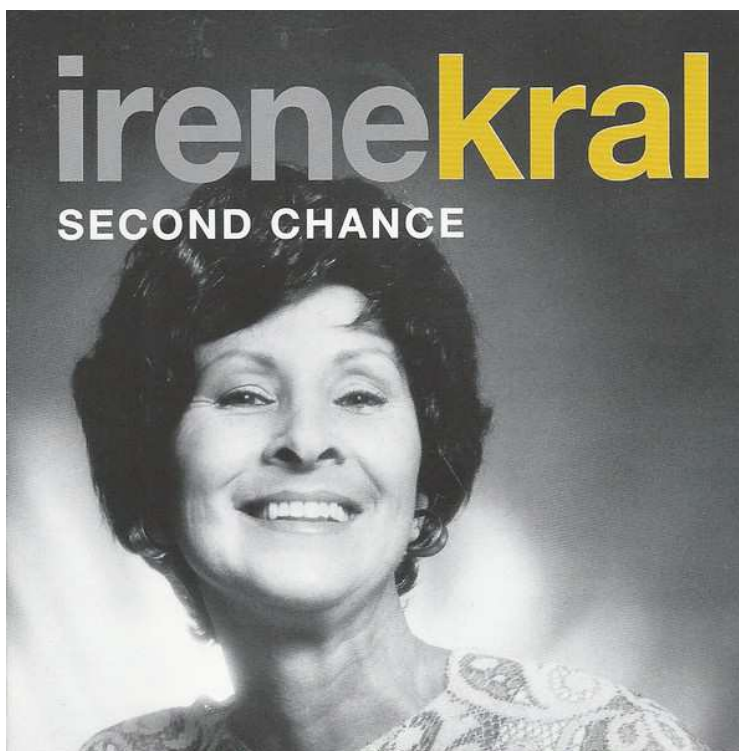
IRENE KRAL (1932–1978)

Irene Kral was een Amerikaanse zangeres. Haar leven speelde zich af in Chicago en Los Angeles. Ze woonde in de suburbs Tarzana, Van Nuys en Encino, waar ze overleed. Irene Kral brak nooit door bij het grote publiek. Ze stopte vroegtijdig met optreden en werd maar 46 jaar.

Irene Kral leerde de knepen van het vak bij bigbands, zoals de zangeressen Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Anita O'Day, Peggy Lee, June Christy dat ook deden. Kral's leerschool was bij de orkesten van de trompettisten Maynard Ferguson en Herb Pomeroy. Ze trad graag op: 'I like to be in a concert hall where people have paid their money to see ME'. Een voorbeeld voor Kral was zangeres Lurlean Hunter (1919-1983), 'The Velvet Voice' (Fresh Sound 662) (als Hunsters geboortjaar wordt ook wel 1928 genoemd, maar dat is foutief). Hunter zong bij pianist George Shearing, saxofonist-producer Manny Albam en saxofonist Jimmy Giuffrè. Irene Kral sprak ook met lof over operazangeres Roberta Peters (1930-2017). Die was 35 jaar verbonden aan de Metropolitan Opera in New York. Van beide zangeressen leerde Irene wel iets.

Irene's repertoire bevatte liedjes die zelden vertolkt werden, van Tommy Wolf, Fran Landesman, Johnny Mandel, Bob Dorough en Blossom Dearie. Als ik naar Kral's cd's luister hoor ik de Nederlandse Rita Reys (1924-2013), ook zo'n zangeres die je nooit meer op de radio hoort.

Bassist Brian Torff (°1954) werkte in juni 1978 twee weken met Irene Kral in Michael's Pub, New York. Begeleiders waren pianist Tom Garvin en drummer Ron Davis. Ik vroeg Torff een herinnering: "Irene was a kind person, gentle and thoughtful. Her singing was beautiful and understated and I loved her sound. It was great to work with her. I remember her brother Roy and his wife Jackie, coming into the club. I had recorded twice with them in the past. I did not know that Irene was ill, she never let on. I miss them all now but have these memories". (1)
[vervolg in de rechterkolom...](#)



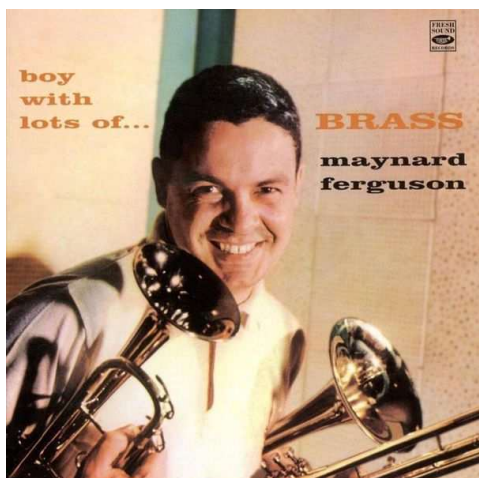
Irene Kral op de hoes van het album 'Second Chance' (2010). Er staat een live-opname uit 1975 op.

Irene Kral werd geboren op 18 januari **1932** in Cicero, Chicago. Haar ouders hadden Tsjechische roots. Grootvader Adolph Benes (1857-1926) kwam uit Drahenice, tachtig km zuidwaarts van Praag. Grootmoeder Marie Fakanova Fakan Benes (1858-1917) werd geboren in het piepkleine dorpje Bucek in de buurt van Pilsen. Tsjechië met Praag en Pilsen maakte toen deel uit van Oostenrijk-Hongarije. Adolph en Maria trouwden in 1881 en zochten noodgedwongen hun geluk in Chicago. De voordelen van de industrialisatie kwamen niet ten goede aan de arbeidersklasse. Arbeiders in de brouwerijen van Pilsen werkten in erbarmelijke omstandigheden en konden niet in hun basisbehoeften voorzien. Amerika was het beloofde land. Het echtpaar kreeg er een zoon: Joseph Stanley Kral (1896-1969). Die trouwde in 1921 met Georgiana Irene Benesh (1898-1983). Zij zijn de ouders van Irene Kral.

Beluister hier het album 'Where Is Love? (1975):
<https://tinyurl.com/8m7a4ruz>

Als kind leerde Irene Kral lezen en schrijven in de Daniel Burnham School in Cicero. Ook volgde ze onderwijs aan de Sterling Morton-scholen. Tegelijkertijd studeerde ze Frans en piano. Ze werkte twee seizoenen in het Western Springs Little Theater in Chicago. Ze hield van ballet, zwemmen en paardrijden. Irene's eerste muzikale invloeden komen van haar broer pianist Roy Kral (1921-2002). Hij trouwde in 1949 met Jackie Cain en zij vormden samen het bebop-zangduo 'Jackie Cain & Roy Kral'. Op zijn achttiende had Roy een bigband. Er werd gerepeteerd in het ouderlijk huis en zusje Irene luisterde mee. Ze voelde het kriebelen en wilde zangeres worden. Op haar zestiende had Irene een groepje waarbij ze zong en zichzelf begeleidde op piano. Op schoolfeestjes en trouwfeesten was het welkom als attractie. Overtuigd van Irene's talenten nam Roy haar mee voor audities
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

bij Jay Burkhardt. Die had in Chicago een fameuze bebop-bigband. In **1948** debuteerde Irene bij hem. Joe Williams en Jackie Cain zongen ook wel eens bij Burkhardt en Jimmy Raney en Jimmy Gourley speelden gitaar bij hem. Van **1954** tot 1955 zingt Irene bij de zanggroep de Tattle-Tales, de klikspanen, ze speelde ook drums. Er werden drie singles voor Columbia opgenomen, maar die hadden niet veel respons. In **1955** beveelt zangeres Carmen McRae (1920-1994) haar aan bij bandleider Maynard Ferguson (1928-2006). Toen hij naar Chicago kwam zong Irene zonder repetitie het proefnummer 'Sometimes I'm happy' mee met pianist John Banister en drummer Larry Bunker (1928-2005). Ze was geslaagd en mocht blijven die avond. Uiteindelijk bleef ze nog negen maanden bij Ferguson. Vanaf 1 maart **1957** had Ferguson zijn bigband op orde om een plaat op te nemen: 'Boy With Lots Of Brass'. Irene kon vlot lezen en zingen wat moest worden gezongen. Het duurde maar 25 minuten om haar vier nummers op te nemen.



Maynard Ferguson's 'Boy With Lots of Brass'. Irene Kral zingt op vier nummers.

Irene leert bij Ferguson trompettist Joe Burnett kennen en ze trouwen in **1958**. Met Maynard was ze aan het werk in de Storyville in Boston. Als ze de straat overstak, kwam ze in The Stable waar trompettist Herb Pomeroy (1930-2007) met zijn kwartet aan het werk was (The Stable, de stallen; de Boston Police stalde daar haar paarden in de buurt). Plannen werden gesmeed om Irene met een bigband te laten zingen. In november 1958 werd 'The Band And I' opgenomen met Herb Pomeroy en saxofonist en arrangeur Al Cohn.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Op 12 mei **1959** ging in New York's Henry Miller Theater de Broadway-musical 'The Nervous Set' in première. Irene Kral mocht een enkele keer enkele van de zeventien songs vertolken. The Nervous Set Jazz Quartet zorgde voor de muzikale begeleiding: pianist Tommy Wolf (1925-1979), gitarist Chuck Wayne (1923-1997), bassist Joe Benjamin (1919-1974) en drummer Billy Schneider.

1959, 'The year that changed jazz'. Een reeks bijzondere platen verscheen dat jaar: Miles Davis' ('Kind Of Blue'), Dave Brubecks ('Time Out'), Charles Mingus' ('Mingus Ah Um') en Ornette Colemans ('The Shape Of Jazz To Come'). Dat jaar is Irene Kral in Hollywood uitgenodigd in de show van jazzpianist Steve Allen (1921-2000). Haar talenten leiden tot een eerste soloplaat voor United Artists Records met songs geschreven door Steve Allen: 'SteveIreneO' (In 1956 speelde Allen de rol van de klarinettist in de film 'The Benny Goodman Story', waarin ook Teddy Wilson, Lionel Hampton en Gene Krupa te zien zijn).

Beluister hier het album 'The Band And I' (1958):

<https://tinyurl.com/4y2pubfn>

In **1961** verhuist het echtpaar Kral en Burnett naar Tarzana, een suburb van Los Angeles. Het stadje is gebouwd op de ranch van schrijver Edgar Rice Burroughs (1875-1950), de bedenker van jungleheld Tarzan. Hun dochters worden daar geboren: Jodi op 5 april 1961 en Melissa. Jodi Alison Burnett is celliste en werkte met Paul McCartney, Natalie Cole, Diana Krall, Al DiMeola, Scott Hamilton, Charlie Haden en Brad Mehldau. Ze werd ook gevraagd door componist Lalo Schifrin (°1932). Jodi woont in Ventura (gelegen bij Los Angeles). Vader Joe Burnett overleed op 18 juni 2010.

In **1963** doet Kral voor haar album 'Better Than Anything' een beroep op pianist Junior Mance (1928-2021). (2) In **1965** zorgt producer Jackie Mills voor Irene's 'Wonderful Life' op het Mainstream-label.

Beluister hier het album 'Wonderful Life':

<https://tinyurl.com/3p25k7ek>

Los Angeles werd een ontgoocheling. Wellicht omdat haar huwelijk op de klippen liep verhuisde Kral in **1965** naar Oak Park in de buurt van Chicago en haar ouders.

In **1966** houden Irene en pianist Bob Dorough een repetitie. Er is een foto van: Kral poseert met haar baby Melissa op de arm. Kral wordt zangeres bij Shelly Manne, de populaire orkestleider van de West Coast-cool-jazz. Ze zingt in Shelly's Manne-Hole, van 1960 tot 1972 een fameuze jazzclub in Los Angeles. Na een optreden wees Hollywood componist Donald Specht (1929-2009) Kral erop dat ze een verhaal moet vertellen, niet zomaar zingen waarbij de woorden door de ramen vliegen. Ze neemt de woorden ter harte. Shelly Manne: 'She's really singing now! The songs make sense!'. (3)

Enkele weken na de opname van 'Chicago Sounds' op 6 mei **1968** keert Irene terug naar Los Angeles. Ze leert er DJ Dennis Smith kennen en die wordt haar levensgezel en toeverlaat. Downbeat van 17 oktober 1968 kondigt Irene Kral aan voor twee dinsdagen in Donte's in North Hollywood begeleid door het trio van pianist Jimmy Rowles (1918-1996). Hier hoorde Clint Eastwood Kral aan het werk. Hij gebruikt twee nummers uit haar 'Better Than Anything'-plaat voor zijn film 'The Bridges of Madison County' (1995).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1973** kwam Nicoli Kral om in een auto-ongeluk. Ze was 21 jaar en oudste dochter van Roy Kral en Jackie Cain. De ouders kregen veel steun van zuster Irene, die in Van Nuys woonde met haar twee dochters Jodi en Melissa. Een enkele keer wordt Irene Kral als solist toegevoegd aan Las Vegas muzikanten in het Stardust Hotel.

In **1974** begon een samenwerking met pianist-componist Alan Broadbent (°1947). Die kwam uit Auckland, Nieuw-Zeeland en woont nu in New Jersey. Hij werkte voor het orkest van Woody Herman en is verder bekend van het Charlie Haden's Quartet West. Met die groep trad hij ook op in de lage landen. Bijvoorbeeld op het North Sea Jazz Festival met Charlie Haden, Ernie Watts en Paul Motian (10 juli 1988); in het Bimhuis, Amsterdam met Charlie Haden, Ernie Watts en Larance Marable (18 mei 1989); in Vredenburg, Utrecht tijdens het SJU Jazz Festival met Charlie Haden, Ernie Watts en Marable (8 april 1994) en in De Singel in Antwerpen als duo met Gary Foster (23 september 1994). (4) Kral vroeg Broadbent als vervanger van pianist Mike Wofford toen die naar San Diego vertrok. Broadbent toonde zich een verdienstelijk begeleider van Kral. In december 1974 nemen ze de duoplaat 'Where Is Love?' op, met daarop het meesterwerkje 'Spring can really hang you up the most'. Een compositie van Thomas Wolf met een tekst van Fran Landesman. Het is een 'standard' geworden.

Op 12 en 13 november **1976** trad de 'exciting' Irene Kral op in Las Vegas begeleid door het Alan Broadbent Trio. In **1977** zong Kral met leden van Woody Hermans band in Arco Plaza, een winkelcentrum in Los Angeles, met Broadbent (piano), Bill Hood (sax), Tom Azzarello (bas) en Frank Severino (drums). In augustus **1977** zong ze in Michael's Pub met Broadbent, Milt Hinton (bas) en Jackie Williams (drums).

Irene Kral stierf in Encino, Californië op 15 augustus **1978** na een strijd van zes jaar tegen borstkanker. Drie weken voor haar dood trad ze nog op. Op maandag 9 oktober 1978 vond een Irene Kral Memorial Concert plaats in het Roxy Theater in Los Angeles. Vijfhonderd mensen luisterden vijf uur naar zestig uitvoerders als een soort 'Who's Who In Jazz': Al Jarreau, Jack Sheldon, Willie Bobo, Carmen McRae, Shelly Manne, Bill Hen-
[vervolg in de rechterkolom...](#)



Irene Kral op de hoes van 'Better Than Anything'.

derson, Jackie & Roy, Blue Mitchell, Don Menza, het Bill Holman Orchestra en Alan Broadbent. Met de opbrengst werden de studiekosten van Irene's twee dochters Jodi (nu een cello-artieste in Los Angeles) en Melissa betaald.

Na haar overlijden in Encino, Californië werd Irene Kral overgebracht naar de begraafplaats van het Bohemian National Cemetery in Chicago, Cook County, Sectie 17, Lot 43. Heel wat leden van de Kral-familie kregen hier hun laatste rustplaats.

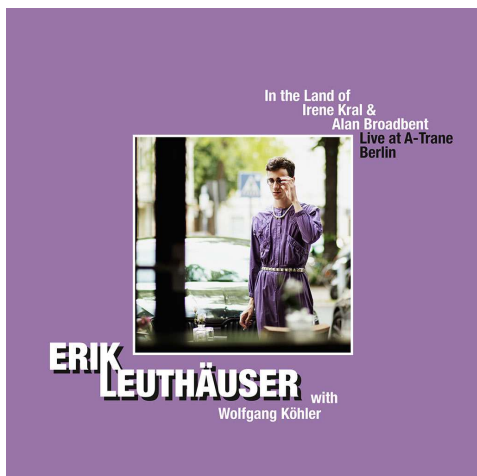
Het speet Irene Kral dat ze de hoogtepunten van de Big Band Era had gemist. De tijd van de orkesten van Jimmie Lunceford, Billy Eckstine, Dizzy Gillespie. 'Nu ben ik oud genoeg, maar de bigbands zijn er niet meer', constateerde ze ooit weemoedig. In Irene's studiejaren kocht ze platen van de orkesten van Woody Herman en Stan Kenton. Haar persoonlijke favorieten waren de zangeressen Peggy Lee, Sarah Vaughan, Dinah Washington, Helen Merrill. Zangeres June Christy 'gave me my first inspiration', aldus Kral. In haar platenkast verzamelde ze later muziek van Bill Holman's orkest, Miles Davis-Gil Evans, Count Basie, Herb Pomeroy en Willis Conover's House of Sounds, opnamen voor WCBS radio in New York.

Denk niet dat Kral vergeten is. In augustus **1985** vertolkte Alan Broadbent zijn compositie ter ere van Kral 'Don't ask why' met Andy Brown (bas) en Frank Gibson (drums). Het staat op het album 'Further Down The Road' (Tartar 052). Broadbent speelde op 21 april 1991 het nummer solo op 'Live At Maybeck Recital Hall, Berkeley, CA, Volume 14' (Concord 4488).

In april **2015** nam zangeres Lauren White met het Quinn Johnson Trio het album 'Experiment' op, 'Inspired by the recordings of Irene Kral', is de ondertitel. Op deze plaat speelt Jodi Burnett cello (Cherry Pit Recordings).

Op 11 juni **2019** namen Berlijners Erik Lauthäuser (zang) en Wolfgang Köhler (piano) het album 'In The Land Of Irene Kral' op.
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

And Alan Broadbent' op, Live At the A-Trane Jazzclub, Berlijn. Judy Niemack zingt bij het duo op de platen 'Spring Can Really Hang You Up the Most' en 'It's Nice Weather For Ducks' (Mons Records 874625).



Een eerbetoon aan Irene Kral door de Duitse zanger Erik Leuthäuser uit 2020.

Krals muziek op vinyl is een zoekertje. Op cd vind je haar bij Fresh Sound Records. Tegenwoordig kan je haar muziek beluisteren via de streamingdiensten van commerciële bedrijven als Spotify, Tidal, Apple Music, YouTube Music, Deezer, Amazon Music, Bandcamp, Qobuz. Gewoon luisteren naar jazz kan via de internetradio. Zelden of nooit hoor je Kral. Zelf luister ik veel naar KJazz 88.1 (Long Beach, CA) en TSF Jazz (Parijs). Via Tuneln vind je veel zenders.

Erik Carrette

De auteur bedankt Alan Broadbent, Brian Torff, Bert Vuijsje, Bobby Lewis, Stacey Fott en Alan Westby voor hun bijdragen.

Voetnoten

(1) Boeiend is overigens Torffs boek uit 2008 'In Love With Voices – A Jazz Memoir'. In 207 pagina's vertelt Torff over zijn persoonlijke en muzikale belevenissen met George Shearing, Stéphane Grappelli, Mary Lou Williams en Frank Sinatra, en nog zoveel meer.

(2) In 2012 kreeg Junior Mance een beroerte met dementie als gevolg. Hij was sinds 1996 samen met Gloria Clayborne. Ze verzamelde centen voor een documentaire 'Sunset and the Mockingbird', over hun beider liefde doorheen al die jaren. Is deze documentaire ooit gemaakt?

[vervolg in de rechterkolom...](#)



Irene Kral op de hoes van een plaat die ze in 1959 met Steve Allen voor United Artists maakte.

(3) Iedereen kent de bieren Stella Artois en Jupiler van Anheuser-Busch InBev. Het is de grootste brouwerijgroep ter wereld met hoofdzetel in Leuven. Diezelfde Specht produceerde in 1968 voor de Busch-directeur het plaatje 'That Busch Sound'. Voor de muziek deed Specht een beroep op jazzartiesten Lou Levy, Bud Shank en Shelly Manne.

(4) Broadbent maakte in 1994 in Los Angeles, met Toots Thielemans het album 'East Coast, West Coast'. Wie heeft de correcte bezettingen en opnamedata van dit album? (Private Music 01005 821 202).

Beluister hier het album 'Kral Space':

<https://tinyurl.com/y2f64uav>

(5) Liefhebbers die een vergelijkende studie willen maken kunnen terecht bij enkele uitvoeringen uit de vorige eeuw:

- 1955 Jackie & Roy
- 1957 Tommy Wolf
- 1961 Ella Fitzgerald, op 'Clap Hands, Here Comes Charlie'
- 1962 Sarah Vaughan, op 'Snowbound'
- 1962 Zoot Sims, op 'Zoot Sims In Paris'
- 1963 Stan Getz, op 'Reflections'
- 1963 Stanley Turrentine, op 'A Chip Off The Old Block'
- 1964 Carmen McRae, op 'Bittersweet'
- 1964 Betty Carter, op 'Inside Betty Carter'
- 1968 Hampton Hawes – Martial Solal, op 'Key For Two'
- 1975 Phil Woods, op 'Live In Tokyo'
- 1977 Blossom Dearie, op 'Winchester In Apple Blossom Time'
- 1985 Spike Robinson,
 - op 'Spring Can Really Hang You Up The Most'
- 1994 Toots Thielemans, op 'East Coast, West Coast', in trio met Alan Broadbent en Charlie Haden.

Deze bijdrage wordt op pagina 27 vervolgd met een overzicht van de platen waarop Irene Kral figureert.

JAZZWEEK TOP DRIE

13 januari 2025



1 Samara Joy

Portrait
(Verve)

2 George Cables

I Hear Echoes
(HighNote)

3 Steve Davis

We See
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Kortjen, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 januari 2025

Patrik Sandberg, Orkesterjournalen:

JOACHIM KÜHN

Échappée (Intakt)

Cim Meyer, All That ...:

OWLS

Wendolins Monocle (Intersections)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

PAUL JARRET/KARIN JOHANSSON/DONOVAN VON MARTENS

Hémisphère / Hemisfär (Havtorn Records)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

SYLVIE COURVOISIER

To Be Other-Wise (Intakt Records)

Yves Tassin, JazzMania:

JULIEN TASSIN, MANUEL HERMIA & CHRIS JORIS

Midnight Sun (Iglou Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

RENAUD GARCIA-FONS

Blue Maqam (L'Autre Distribution)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

EKLEKTIKA

Encounters (Eigen Beheer)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

NIK BÄRTSCH'S RONIN

Spin (Ronin Rhythm Records)

Bega Villalobos, In&OutJazz:

THE ATTIC & EVE RISSER

La Grande Crue (NoBusiness)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

MIECZYŚLAW KOSZ

Debiut. Jazz Jamboree '67/'68 (Polskie Radio)

Krzysztof Komorek, Donos.kulturalny.pl:

RADEK WOŚKO/KUBA WIĘCEK/GRZEGORZ TARWID

Radek Wośko Chamber Trio (Multikulti Project)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

NOAH HOWARD GROUP

Berlin Concert and Schizophrenic Blues (Troost / CienFuegos)

Dick Hovenga, Written in Music:

JEFF PARKER ETA IVTET

The Way Out of Easy (Int. Anthem)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

EIVIND AUSTAD TRIO

Explore (Losen Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

ANDRÉ SANTOS

Vereda (Timbuktu Records)

Henning Bolte, freelance:

BRO/KONITZ/FRISELL/MORAN/MORGAN/CYRILLE

Taking Turns (ECM)

Tony Dudley-Evans, UK Jazz News:

JOHN HOLLENBECK & NDR BIGBAND

Colouring Hockets (NDR Flex 003)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

HAYDEN POWELL

Undergrowth (Periskop)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).

Een actuele Nederlandse concertkalender vindt u op:
www.jazzfreak.nl.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS IRENE KRAL

Dana Countryman schreef in 2003 'Irene Kral, Soul of a Woman'. Ze geeft daarin ook een voorzet voor een discografie. Hieronder volgt wat wij konden verzamelen over Krals opnamen.

1954, Irene Kral with the **Tattle-Tales**, zes songs op drie 45-toerenplaten, voor Columbia.

19 juli en 2 augustus 1957, Maynard Ferguson, 'Boy With Lots O Brass', in New York, Fresh Sound 462, met Anthony Ortega (zie ook Jazzflits 405), Irene Kral alleen op 2 augustus, op vier nummers. Het orkest bestaat uit twaalf musici in plaats van achttien. Zo kan iedereen aan de beurt komen. Voor Ferguson zijn laatste opnamen voor Mercury, vanaf 1958 volgde een periode bij Roulette – in 2024 verscheen 'Maynard Ferguson With His Own Bands – Early Years 1954-1957'. Hierop de 'Lots Of Brass' van Emarcy MG 36114 (2cd- Acrobat 3522).

27 oktober 1958, Irene Kral, 'Sessions Live', Irene Kral op twee nummers ('Sometimes I'm happy' en 'Detour ahead'), uit het televisieprogramma 'Stars of Jazz' uit Los Angeles. Wie de begeleiders zijn van Kral is niet bekend.



november 1958, Irene Kral–Herb Pomeroy, 'The Band And I', arrangementen Ernie Wilkins en Al Cohn, in de RCA Studios in NYC. Kral had het orkest van Maynard Ferguson verlaten – Pomeroy zegt over deze plaat: 'It's stood the test of time', Fresh Sound 626.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

februari 1959, Irene Kral with Al Cohn's Orchestra, 'SteveIreneO !', twaalf songs geschreven door en met Steve Allen (1921-2000), een tentet met top NY-musici, in New York, Fresh Sound 626.

november 1959, Terry Gibbs Dream Band, Volume 6, 'One More Time', Kral op drie songs in Hollywood, Contemporary 7658.

1962, Shelly Manne All Stars, 'A Night On the Coast', één song van Kral, 'Forgetful' of 'Forgettable' getiteld. Live in Los Angeles, met Conte Candoli, Richie Kamuca, Russ Freeman, Monty Budwig, Shelly Manne in eigen huis Manne-Hole, Moon 008.

1962, 'Buddy Collette Quintet With Guest Irene Kral', een opname gemaakt voor het US Navy Recruiting-radioprogramma, The Navy Swings, United Recording Studios, Hollywood, Kral zingt zes nummers.

17 en 18 juni 1963, Irene Kral, 'Better Than Anything', met Junior Mance, Bob Cranshaw en Mickey Roker, World Pacific Studios, Hollywood, Fresh Sound 330 – haar twee nummers ('This is always' en 'It's a wonderful world') zijn opgenomen in de soundtrack 'The Bridges of Madison County' uit 1995, producer daarvan is Clint Eastwood (Malpaso 45942). Op diezelfde plaat ook de vocalisten Johnny Hartman (1923-1983), Dinah Washington (1924-1963) en Barbara Lewis (°1943, met haar hit uit 1965 'Baby, I'm yours'), hierdoor ook vernieuwde belangstelling voor Kral.

3 en 4 augustus 1964, Shelly Manne, His Men & Orchestra with Irene Kral & Jack Sheldon, 'My Fair Lady Swings', een bigband waarbij trompettist Don Sleet (zie Jazzflits 388), Kral zingt solo 'Wouldn't it be lovely' en 'Show me'; in duo met trompettist Sheldon (1931-2019) zingt ze 'The rain in spain', toen een radiohit in Los Angeles - Capitol Tower, Hollywood (Capitol T-2173).

1-3 september 1964, Laurindo Almeida, 'Guitar From Ipanema', Kral zingt 'Winter moon' en 'Old guitaron' in Los Angeles, Latin Jazz, Capitol T-2197, Grammy Award.

1965, Irene Kral, 'Wonderful Life', met Joe Burnett (flügelhorn), met strijkers, Irene Kral zingt drie songs uit de Top 40 om door te breken bij het jongerenpubliek en om meer commercieel te klinken, Los Angeles, Mainstream 56058 – 'Goin To California' is een meezinger.

25 mei 1966, Johnny Mandel and his Orchestra, 'The Russians Are Coming', op de soundtrack voor deze film zingt Kral 'The shining sea', een nummer van Peggy Lee, die onder contract was bij Capitol Records en het niet mocht zingen voor United Artists 50042.

6 mei 1968, Dave Remington Big Band, 'Chicago Shouts!', met trombonist Dave Remington (1926-2007), Joe Burnett is er bij; ook Bobby Lewis (trompet), John Klemmer (tenorsax), Bob Cousins (drums) – Kral zingt drie nummers: 'Unlit room', 'Without rhyme or reason' en 'Watch what happens', in Chicago, Universal 76835 – (de sessie van 19 juni 1968 is zonder Kral) – Tom Lord citeert terzake The Wise Fools Pub Big Band, maar dat is niets anders dan 'Chicago Shouts', aldus mijn bron Bobby Lewis.

jaren zeventig?, Irene Kral, 'Lady Of Lavender', acht studio- en vijf live-opnamen uit halfweg jaren zeventig, Eddie Karam is de orkestleider en arrangeur, producers zijn Joe Burnett en Harry
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Babasin, Jazz West 2003 – 'Straight ahead' (A) en 'Benjamin' (B) staan op een singeltje Nocturne Records NR1908. **december 1974, Irene Kral**, 'Where Is Love?', duo met Alan Broadbent. Kral betaalde zelf de opname in de Wally Heider Studios in Los Angeles en ging leuren bij de grote platenfirma's, alleen Jerry Macdonald van Choice Records hapte toe, Choice 71012.

13-14 juni 1975, Irene Kral, 'Just For Now', Live in San Diego, Catamaran Hotel, met het trio van pianist Mike Wofford (°1938). Samengesteld uit vier optredens, Jazzed Media 1003 – Wofford was ooit één van The Lighthouse All Stars, was begeleider van Sarah Vaughan en June Christy.

29-30 augustus 1975, Irene Kral, 'Second Chance', met trio van Alan Broadbent, Peter Marshall, Frank Severino, Live at The Times Restaurant, Studio City, Californië, Jazzed Media 1049.

1976-1977, Irene Kral, 'You Are There', met het trio van pianist Loonis McGlohon (1921-2002), live radio-opnamen voor NPR's American Popular Song Series, Home of Dick Phipps, Lexington, South Carolina, Audiophile ACD 299.

juni 1977, Irene Kral, 'Kral Space', met kwartet van Alan Broadbent, Sage & Sound Studios, Hollywood, Catalyst 7625, Grammy als Best Jazz Vocal.

20-22 juli 1977, Irene Kral, 'Angel Eyes', Live in ABC Hall, Tokyo, met trio Alan Broadbent, Trio Records PAP 9104 – ook op 21 juli, de Japanse drummer wordt vervangen door Donald Bailey.

augustus 1977, Irene Kral, 'Gentle Rain', duo met Alan Broadbent, in de studio van Jerry Macdonald, Sea Cliff, Long Island, NY, Choice 1020, Trio Records PAP 9133.

11 september 1977, Irene Kral, met trio Alan Broadbent, Frank DeLa Rosa, Benny Barth, 'Live At Douglas Beach House', Half Moon Bay, CA, iemand nam een video op met vier songs, Just Jazz 1002.

Erik Carrette

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ IN BEELD

ARCHIEF



Chet Baker in de Banana Peel Club te Ruisselede (met het Jacques Pelzer Quartet, 28 november 1976). (Foto: Erik Carrette)



Saxofonist Harold Ashby op 17 april 1978 in de Elckerlyc, Antwerpen. (Foto: Erik Carrette)